

НОВЫ ЧАС

УЛАДЗІМІР КАЦОРА

Стар. 4

БУДУЕМ ГОРЫ СМЕЦЦА

Дастаткова заехаць у лес ці на бераг вадаёму, каб пабачыць адыходы жыццядзейнасці чалавека, якія «ўпрыгожваюць» ландшафт

Стар. 5

СПРАВА НРА

Працягваюцца арышты па справе спробы падпалу расійскай амбасады. У тым, што зараз адбываецца, ёсць пэўная аналогія са справай «Новай рэвалюцыйнай альтэрнатывы»

Стар. 11

ЭКЗАМЕН ДЛЯ МІНІСТРА ЛАТУШКІ

Стар. 14

ЧЫТАЙЦЕ
Ў НАСТУПНЫМ НУМАРЫ!

300 ГАДОЎ
МІНСКАЙ КАТЭДРЫ

Нарыс Аляксея Хадзькі

ВЫБАРЫ

ПРЫХАВАНЫ ПРАЦЭС БРАДЖЭННЯ

Першы тыдзень збору подпісаў паказаў гатоўнасць беларусаў да пераменаў. Кіламетровых чэргаў да пікетаў альтэрнатыўных дзейснаму кіраўніку Беларусі кандыдатаў у кандыдаты не назіраецца, аднак выразнага страху няма. Людзі ўголас выказваюцца за змены ў краіне. І адначасова не вераць, што гэта магчыма.

Па інфармацыі штабоў апазіцыйных кандыдатаў у прэзідэнты, за першыя 5 дзён працы змаглі сабраць ад 13 да 22 тысяч подпісаў. Ці насамрэч праца вядзецца такімі ўдарнымі тэмпамі, пакажа час, але актыўнасць некаторых кандыдатаў па меншай меры радуе.

У сераду ў Мінску лідэр кампаніі «Гавары праўду», паэт Уладзімір Някляеў на цэнтральным праспекце побач з ГУМам арганізаваў сапраўдны палітычны спектакль. Відовішча з натоўпам людзей, сцягамі кампаніі, музыкай і спевамі выклікала думкі: ці хутка з'явіцца АМАП, каб загагнаць зарваўшыся апанентаў рэжыму.

Насамрэч, палітычная кампанія і мусіць быць яркай, відовішчай, пазітыўнай. За апошнія 16 гадоў ад гэтага эфектыўна адвучылі. Людзі глядзелі на шоў, некаторыя даставалі пашпарты і ставілі подпісы за Някляева, Раманчука, Саннікава, Кастусёва. Аргументацыя паводзінаў простая: хочацца пераменаў. Але на пытанне: «Ці магчымыя перамены?» большасць адказвала — «не». Вось такі дысананс жадамага і магчымага.

У прыватных размовах некаторыя аналітыкі такі разгул лібералізму патлумачылі тым, што Някляеў — таемны пра-

ект кіраўніку Адміністрацыі прэзідэнта Уладзіміра Макея, кандыдат для наменклатуры. Паэт-палітык часам удала грае на струнах душы чыноўнікаў, як, напрыклад, у выпадку стварэння адмысловага інфармацыйнага сайту «Улада за кратамі», дзе збіраецца інфармацыя пра асуджаных чыноўнікаў, кіраўнікоў прадпрыемстваў па прынцыпу «ніхто не забыты». Гэта дае падставы хіба што пладзіць розныя версіі. Магчыма, ісціна недзе побач, але даведацца, дзе канкрэтна, пакуль не выпадае.

Калі ж гаварыць пра лідэраў, то гэта адназначна сябры рэспубліканскага грамадскага аб'яднання «Белая Русь» — яны збіралі подпісы за Аляксандра Лукашэнку. І, па словах міністра адукацыі Аляксандра Радзькова,

кіраўніку ініцыятыўнай групы, ужо маюць больш за 100 тысяч подпісаў у падтрымку Аляксандра Рыгоравіча. Аднак на гэтым удзел ініцыятыўнай групы ў пікетах і зборы подпісаў не будзе скончаны. Лукашэнка выказаў пажаданне, каб за яго прагаласавалі дзве траціны выбарцаў, заданне з подпісамі, напэўна, больш сціплае. У перадвыбарнай кампаніі 2006 года за вылучэнне Аляксандра Лукашэнкі кандыдатам на пасаду прэзідэнта краіны было сабрана больш 1,9 мільёна подпісаў.

Увогуле, улады спрабуюць максімальна стварыць ілюзію правільных, сапраўдных выбараў. Але ж усе памятаюць, хто лічыць галасы. Захаду дэманструецца лібералізм вулічнай палітыкі — у пікетах хоць песні

спявайце, хоць са сцягамі стойце, па максімуму зарэгістравалі ініцыятыўныя групы, Аляксандр Лукашэнка нават не прэтэндуе на элігантныя 87 працэнтаў. «Калі на гэтых выбарах будзе 70–75% — не трэба 87% або 95%, як было мінулы раз, — гэта будзе вельмі добра», — сціпленка прызнаўся ў добрых намерах кіраўнік Беларусі.

Расія, у адрозненні ад Еўрасаюза, на падзеі глядзіць цвяроза і сказанаму не верыць. Дзярждума Расіі прыняла заяву аб адносінах з Беларуссю ў адказ на палітыку Лукашэнкі. «Антырасійская рыторыка, якую выкарыстоўвае цяпер кіраўніцтва Рэспублікі Беларусь, выклікае здзіўленне і поўнае непрыманне ў расійскага народа, а таксама ідзе насуперак з агульным гістарычным лё-

сам двух народаў, супярэчыць духу шматвяковых культурных і эканамічных сувязяў, а таксама нашаму жыццю і мысленню», — гаворыцца ў заяве.

Тэкст дакумента, у напамін пра мары аб саюзнай дзяржаўнасці, пачынаецца са слоў: «Беларусь з'яўляецца важным стратэгічным саюзнікам Расіі. Актыўнае ўзаемадзеянне ў сферы эканомікі, бяспекі, вайсковага будаўніцтва ўмацоўвае міжнародныя пазіцыі нашых дзяржаў, спрыяе росту дабрабыту нашых грамадзян».

Віцэ-спікер Дзяржаўнай Думы Расіі Уладзімір Жыр'яноўскі, выступаючы на тэлеканале «Россия 24», назваў паводзіны Аляксандра Лукашэнкі хамскімі. «Няўжо ён думае, што Расія прызнае вынікі выбараў, няўжо ён думае, што ўсе заплішчаць вочы на фальсіфікацыі? — пытаўся ў эфіры Жыр'яноўскі, і сам адказаў: — Сумленна ён гэтыя выбары не выйграе, мае падтрымку 20 працэнтаў, ад сілы — 30...» А праз дзень на расійскім тэлеканале НТВ з'яўляецца чацвёртая частка фільма «Хросны бацька. Апошняя восень» пра Аляксандра Рыгоравіча і тое, «як дэпутаткі мандат выратаваў Лукашэнка ад турмы, хто інсцэніраваў самагубства журналіста Алега Бябеніна, і як забівалі іншых?» Вось такое сяброўскае кіно і стратэгічнае партнёрства.

Увогуле, чым бліжэй да выбараў, тым больш інтрыга: ці саспее да 19 снежня краіна да пераменаў? Інтэрэс выклікае не сама працэдура, а паслявыбарчыя працэсы, бо ўсё паказвае на тое, што ціха-мірна не абдызнецца. Апошняя апытанне НІСЭПД паказала, што 38,5 працэнта рэспандэнтаў не задаволены канцэнтрацыяй улады ў руках аднаго чалавека і не бачыць у гэтым карысці, а 43,2 працэнта хочучы бачыць наступнага кіраўніка Беларусі, які будзе прыхільнікам кардынальных зменаў цяперашняга курсу.

ФАКТЫ, ПАДЗЕІ, ЛЮДЗІ

ВЫБАРЫ

ПРЫМУШАЮЦЬ ПАДПІСВАЦА

Генадзь КЕСНЕР

У беларускай глыбінцы маюць месца выпадкі, калі людзей папросту прымушаюць ставіць свае подпісы за вылучэнне кандыдатам у прэзідэнты Аляксандра Лукашэнкі. Пра адзін з такіх выпадкаў паведаміў, актывіст ініцыятыўнай групы па вылучэнню Яраслава Раманчука Кірыл Семянчук.

Кірыл Семянчук пражывае ў вёсцы Азёры Гродзенскага раёна. Паводле яго слоў, там маюць месца парушэнні выбарчага заканадаўства з боку кіраўніцтва СВК «Азёры».

«Кіраўнікі СВК у прымусовым парадку загадалі людзям, якія працуюць у гэтым калгасе, прынесці раніцай 4 кастрычніка пашпарты,

распавядае актывіст. — Некаторыя адразу ж паставілі свае подпісы ў падтрымку вылучэння прэзідэнта Лукашэнкі Аляксандра Рыгоравіча. Людзям казалі, што пашпарты ім вернуць увечары. Большасць людзей паставілі свае подпісы за вылучэнне Лукашэнкі ўжо увечары. Гэтаму ёсць відэавочы, людзі прыходзілі да мяне і распавядалі пра гэты выпадак. Людзей фактычна добраахвотна-прымусова змусілі паставіць свае подпісы. Прымусілі падпісвацца ўсім — і трактарыстаў, і тых, хто працуе ў вялікім калгасным садзе, на жывёлагадоўчых комплексах. У людзей папросту забіраюць пашпарты, забіраюць бланкі. Хтосьці проста не хацеў падпісвацца, хтосьці не прынёс пашпарт, але да іх адразу ж былі прэтэнзіі з боку кіраўніцтва СВК: маўляў, што гэта за стаўленне такое, начальнік сказаў — значыць, трэба зрабіць».

Вось так «дэмакратычна» зноў вылучаюць у прэзідэнты дзейнага кіраўніка Беларусі.

АКЦЫЯ

ЗНАЙШЛИ СВОЙ ДОМ

Алена ВАРАЖБЕЙ

Для 64 бяздомных жывёл у мінулую суботу скончыліся пакутлівыя нягоды. Падчас акцыі, прымеркаванай да Міжнароднага дня абароны жывёл, 33 сабакі і 31 кот нарэшце займелі свой дом і гаспадароў.

Мерапрыемства арганізавала грамадскае аб'яднанне абароны жывёл «Эгіда». Для тых, хто прыйшоў 2 кастрычніка ў мінскі парк Горкага, ствараўся цудоўны настрой. Гэтаму паспрыялі ўдзельнікі фальклорнага калектыву «Фламя», дзіцячага музычнага калектыву з адукацыйна-прадзюсерскага цэнтра «Аванці», танцавальна-спартыўнага клуба «Актар». На акцыі выступілі і спявак Шыр, дует Аляксандра і Канстанціна. Гэта пара, дарэчы, не першы раз падтрымлівае такія мерапрыемствы.

На адно з іх Аляксандра і Канстанцін прыехалі выступаць, а з'ехалі адтуль з вялікім дварняком Арыяй. Гэтым разам музыкі выступалі на сцэне са сваёй лобіміцай, якой нават прысвяцілі песню. Яна хадзіла змейкай паміж ног у Аляксандра, лажылася, каталася, выконвала любыя каманды. Музыкі з задавальненнем паказалі, якой стала іх выхаванка.

І Арыя была не адзінай сярод чатырохногіх, кім ганарыліся

гаспадары. На сцэне выступалі сабакі, якіх бралі са зламанай псіхікай. А цяпер на сцэне яны дэманстравалі поўнае параўменне са сваімі гаспадарамі.

Мініцюрную інсцэніроўку супраць нашэння футраў паказалі дзеці. А пасля пабеглі раздаваць улёткі, што называліся «Цана футра». Разышлася і газета «Сябры жывёл», не засталася ніводнага нумара. Цэлы дзень падчас акцыі давалі кансультацыі кваліфікаваныя ўрачы клінікі «ДоктарВет». А валанцёры выходзілі на сцэну, выносілі сваіх жывёл і распавядалі гісторыі сваіх падапечных.

«Мы даводзім, што існуе праблема безнаглядных жывёл, — кажа Наталля Бялянава, кіраўнік «Эгіды». — Але гэтыя жывёлы таксама маюць права на жыццё, права мець гаспадара. Сёння ў нас існуе кругаварот: адлоўліваюць — забіваюць. А Міністэрства жыллёва-камунальнай гаспадаркі як давала зводку, што за год адлоўлена і знішчана 70–80 тысяч бяздомных жывёл, так гэта лічба практычна не мяняецца. Адловам і забойствам вырашыць гэту праблему немагчыма. І гэта толькі жывёлы, якія афіцыйна знішчаны. Велізарная частка знішчаецца неафіцыйна. Жывёл забіваюць, іх вешаюць, іх душаць, адстрэльваюць. І гэтай статыстыцы мы з вамі не даведаемся».

P.S.: На сайце www.egida.by штодня больш за 300 жывёл шукаюць сабе гаспадара. У каталогі размяшчаецца фотаздымак, гісторыя кожнай жывёлы, тэлефоны апекуна. «Эгіда» таксама будзе ўдзячна любой дапамозе. У тым ліку з кормам, напаяльнямі, латкамі, лекамі, аплатай стэрэлізацыі. Вялікая патрэба ёсць і ў валанцёрах для даряду за жывёламі. Хто можа зрабіць ахвяраванні, разліковы рахунак — 301500004266 АСБ «Беларусбанк ф-л № 500 Мінскае ўпраўленне, код 601, УНП 101860476, прызначэнне плацяжы: ахвяраванне. За інфармацыяй звяртайцеся па тэл. +375 29 630 79 33 (Наталля Бялянава).

ПРАВЫ ЧАЛAVEKA

МАЛІТВАЙ І СПРАВАЙ

Алена ВАРАЖБЕЙ

Выступы бардаў, моладзевых лідэраў і кандыдатаў у прэзідэнты: штодзень а 19-й гадзіне ля касцёла святога Язэпа ў Мінску гучаць малітвы за яго вяртанне вернікам.

Змагароў за святаю падтрымаў і пісьменнік Уладзімір Арлоў. Ён прыйшоў на сустрэчу з тымі, хто ўжо больш за 20 дзён кожны вечар збіраецца ля храма. На яго прыступках пісьменнік прыгадаў Полацк свайго дзяцінства.

— У мурах Сафійскага сабора тады былі зваленыя кнігі, — распавёў ён. — Такая велізарная піраміда, якую мы бачылі, калі глядзелі ў вокны. Як мне потым стала вядома, туды звозілі кнігі «сумнеўных» аўтараў, якія выехалі за мяжу, нечым правінаваціліся перад савецкай уладай. Вось гэта піраміда, кінутая на вырак лёсу, у мяне і цяпер стаіць перад вачыма.

А ўзімку 1964 года ў Полацку ўзарвалі сабор святога Стэфана. «На месцы таго сабора, прыгажосць якога і, можа быць, дух якога мы яшчэ толькі дзіцячымі сэрцамі, а не розумамі маглі спасцігнуць, мы ўбачылі велізарную крушню, — раскажаў Уладзімір Арлоў. — На некалькі дзесяткаў метраў у вышыню — куча камення. Гэта адзін з моных і вострых успамінаў з майго дзяцінства. Тады ў нас у дзіцячыя душы можа ўпершыню прыйшла думка, што дарослыя таксама могуць памыляцца. Што ў нас на вачах здзейснілася нейкае злачыства».

На думку пісьменніка, зараз, калі храмы і не руйнуюцца, шмат якіх з іх па-ранейшаму ў небяспецы. Над імі вісіць дамоклаў меч знішчэння альбо чалавечымі рукамі, альбо проста часам, стыхійнай ці надвор'ем.

Уладзімір Арлоў падарыў змагарам за касцёл сваю кнігу «Імёны свабоды», якая выйшла ў бібліятэцы «Радзіе Свобода». У ёй дзясяткі старонак прысвечаны змагарам за свабоду веравызнан-

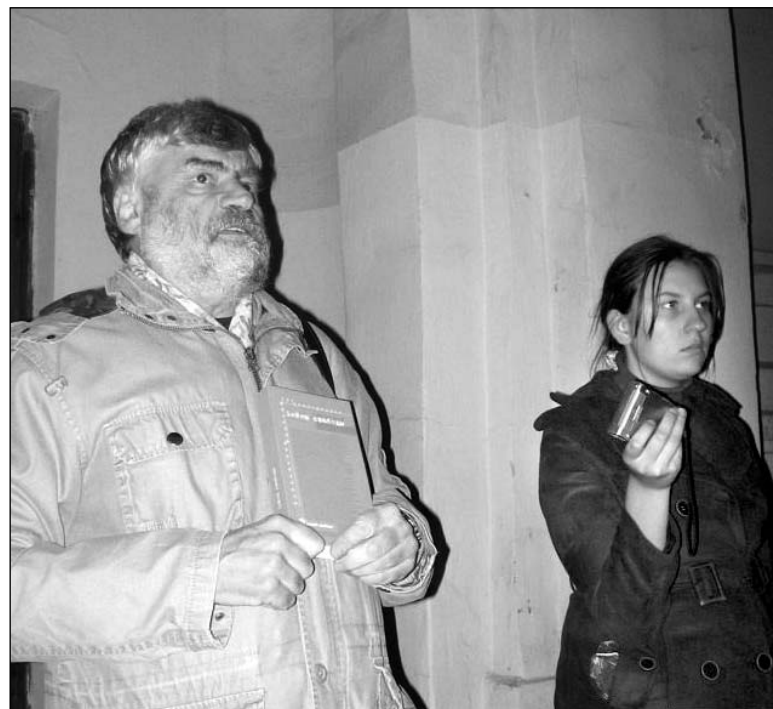
ня. «Гэтае змаганне яшчэ, як мы бачым, не скончылася. Але я веру, што прыйдзе час, калі мы ўсе сустрэнемся ў касцёле святога Язэпа на малітве», — лічыць Уладзімір Арлоў.

Як вядома, зараз у касцёле знаходзяцца два дзяржаўныя музеі. Аднак побач камунальнае ўнітарнае прадпрыемства «Мінская спадчына» будзе гатэльны комплекс. І за касцёлам плануецца замацаваць частку гатэля. «Але я проста шчыра веру, што да гэтага не дойдзе. І гэты храм будзе вернуты вернікам», — кажа адна з удзельніц пратэсту, сябра БХД Ірына Губская.

— Гэта свята — культурная спадчына, — падкрэсліла яна. — Мы як беларусы не можам аддаць яе ў варварскія рукі ўлады. Храм Божы павінен належыць вернікам. Гэта аксіёма. І ў месцы, дзе стагоддзямі манахі і вернікі ўносілі свае малітвы да Бога, гэта павінна працягвацца. Як дзіцёнка аднойчы хрысцілі, і ён заўсёды ёсць дзіцем Божым. Так і храм, аднойчы асвечаны, заўсёды з'яўляецца месцам святым.

Арганізатары акцыі атрымалі лісты на свае звароты ад адміністрацыі прэзідэнта, Палаты прадстаўнікоў і «Мінскай спадчыны». Камунальнае прадпрыемства заявіла, што не збіраецца мяняць свае планы. А два другія адрасаты «спусцілі» звароты ў іншыя інстанцыі. «Цэлы пакунак бюракратычных адказаў, — падсумаваў лідэр БХД Павел Севярынец. — Будзем іх абмяркоўваць і дасылаць новыя звароты».

Нагадаем, што за гэты час міліцыянты двойчы затрымлівалі ўдзельнікаў акцыі. Спініць яе гэта не змогло. Зараз супрацоўнікі ў цывільным вымушаны кожны вечар выконваць свае прафесійныя абавязкі ля касцёла святога Язэпа. Яны пільна сочаць за тым, што там адбываецца, але не ўмешваюцца. А аператар у цывільным увесь час неадручна здымае сустрэчы на відэа. Як жартуюць вернікі, яго працу для гісторыі немагчыма ацаніць. Цяпер яны ведаюць, дзе шукаць для нашчадкаў самыя поўныя матэрыялы пра сённяшнія падзеі — у архівах МУС і КДБ.

Уладзімір Арлоў

СВЯТА

GAUDIUM ET SPES

Вольга ХВОІН

Мінскі Архікатэдральны касцёл Імя Найсвяцейшай Панны Марыі на гэтым тыдні адзначае 300-годдзе кансэкрацыі.

Дзвізам святкаванняў было абрана лацінскае выслоўе «Gaudium et spes» — «Радасць і надзея». Урачыстасці з гэтай нагоды будуць мець перш за ўсё душпастырскі характар. Святкаванню папярэдняй правадзень спецыяльнай 9-дзённай навэнны ва ўсіх парафіях Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі. У мінскай архікатэдры яна ўключала ружанцовую малітву, свята Імшы і штодзённае агучванне рэфератаў на эклезіялагічную, іерархічную, літургічную або гістарычную тэматыку.

У святкаванні, акрамя душпастыраў і вернікаў Беларусі, прымуць удзел шматлікія госці з-за мяжы. Як паведаміў Мітрапаліт Мінска-Магілёўскі арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусевіч, у ліку запрошаных — прадстаўнікі дзяржаўных і грамадскіх структур, дыпламаты, іерархі і служкі Рымска-каталіцкай царквы ў Беларусі, мітрапаліт Мінскі і Слуцкі Філарэт, патрыяршы экзарх усёй Беларусі, а таксама пасланец Папы Рымскага Бенедыкта XVI кардынал Ёзэф Томка — былы прэфект ватыканскай Кангрэгацыі евангелізацыі народаў, які будзе казаць сваю прапаведзь па-беларуску. «Гэта ёсць знакам павагі да Беларусі і нацыянальнай культуры, салідарнасці з беларускімі каталікамі і ўсюдыіснасці касцёла», — зазначыў арцыбіскуп.

Кардынал Томка плануе сустрэцца з мітрапалітам Філарэтам

і прадстаўнікамі ўлады, 10 кастрычніка ён узначаліць імшу ў Маладзечанскім касцёле Святога Ёзэфа, дзе таксама скажа прапаведзь па-беларуску.

У Мінскім Архікатэдральным касцёле плануецца ўстанавіць дзве мемарыяльныя дошкі: у гонар 300-годдзя асвячэння храма і з імёнамі святароў, якія служылі ў касцёле з 1710 па 1945 гады.

Мінскі архікатэдральны касцёл імя Найсвяцейшай Панны Марыі быў заснаваны езуітамі 31 ліпеня 1700 года. 16 сакавіка 1710 года храм асвяціў біскуп Віленскі Канстанты Казімір Бжастоўскі. У 1798 годзе свята была ўдаскоена статуі кафедральнага касцёла. У пасляваенны час храм быў адабраны ў вернікаў і аддадзены пад Дом фізкультуры. У 1951 годзе свята была цалкам спустошаная і перабудаваная. 9 снежня 1993 года пастановай беларускага ўрада будынак вярнулі каталікам. Вялікі ўнёсак у аднаўленне касцёла зрабіў кардынал Казімір Свентэк.

ТВДНЁВЫ АГЛЯД

КАПЕЦ САЮЗУ?

Сяргей САЛАЎЁЎ

Здаецца, персанальная спрэчка спадароў Мядзведзева і Лукашэнкі ўступіла ў завяршающую, то бок палітычную фазу. Пасля гучных абвінавачванняў, закінутых Лукашэнкам у бок Мядзведзева, і Мядзведзевым у бок Лукашэнкі, стала відавочна: паразумення гэтыя людзі паміж сабой ужо ніколі не знойдуць. Але Бог з ім, з паразуменнем. Больш за ўсё Аляксандра Рыгоравіча зачাপіла іншае.

Яго зачাপілі заявы з расійскага боку пра тое, што місія назіральнікаў ад СНД ацэніць беларускія выбары «адэкватна». І тое, што, як падаецца, СНДэшныя назіральнікі зараз будуць шчыльна супрацоўнічаць з назіральнікамі ад АБСЕ. Калі раней назіральнікі ад СНД заўсёды казалі «адабрамс» беларускім выбарам, Расія іх прызнавала празрыстымі, а Лукашэнку — легітымным, то АБСЕ казалася наадварот. Зараз цалкам можа адбыцца так, што назіральнікі ад АБСЕ і СНД зоймуць супольную пазіцыю. І якой будзе гэта пазіцыя — няцяжка прагназаваць.

І вось інфармацыйнае агенцтва «Рэгнум» выдае навіну. Спасылаючыся на неназваную крыніцу ў Мінску, нібыта непублічна Аляксандр Лукашэнка заявіў, што, у выпадку не прызнання Расіяй ягонай перамогі на выбарах, Беларусь спыніць свой удзел ва ўсіх асноўных інтэграцыйных структурах постсавецкай прасторы. Гэта тычыцца Саюзнай дзяржавы, СНД, АДКБ (як следства — у Калектывных сілах аператывунага рэагавання АДКБ), Мытнага саюза. Пэўна, такі ж лёс чакае і ЕўрАзЭС. Быццам бы, у выпадку не прызнання выбараў, ён адразу становіцца нелегітымным для ўсіх гэтых структураў. Адназначна, нелегітымным з'яўляецца і прысутнасць Беларусі ў гэтых аб'яднаннях.

Заява, канешне, моцная, але толь-

Мінск пры падрыхтоўцы двухбаковых праектаў пастаянна ціснуў на Маскву, каб атрымаць дадатковыя грошы, заявіў 5 кастрычніка журналістам Кудрын

кі ў тым выпадку, калі яна сапраўды была, што выклікае моцныя сумневы. Па-першае, што гэта за неназваная крыніца? Прычым крыніца, якая блізкая да «непублічных заяваў» Лукашэнкі, то бок вельмі высокага ўзроўню? Па-другое, адкуль такая крыніца ў «Рэгнума», прадстаўніцтва якога афіцыйна ў Беларусі няма? Было б зразумела, калі б гэта быў «Інтэрфакс» альбо РИА «Новости», а тут — нейкае пазаштатнае агенцтва з такімі «высокімі крыніцамі»?

Хутчэй за ўсё, агенцтва «Рэгнум» выкарысталі, каб «зліць» патрэбную інфармацыю і ў чарговы раз папужаць Расію — не прызнаеце нашы выбары, нічога вам не будзе, як у анекдотце: «Ні сядла, ні каня, ні шашкі». Ні СНД, ні СД, ні Мытнага саюза.

Але наўрад ці гэтым можна кагосьці напужаць. Як вожыка голым азадкам. Бо СНД ужо сваё амаль аджыў, і выкарыстоўваецца толькі экстрэмальным турыстам Паўлам Палычам Барадзіным для імітацыі бурнай дзейнасці і атрымання грошай ад дзвюх матак — Беларусі і Расіі. Саюзная дзяржава выгадна хутчэй Беларусі, чым Расіі, — для доступу беларускіх тавараў на аб'ёмны расійскі рынак. Тое ж, дарэчы, Беларусь хацела атрымаць і ад Мытнага саюза.

А зараз уявім, хто больш узрадуецца, калі раптам з'явіцца сапраўдная мяжа паміж Беларуссю і Расіяй. Зразумела, больш узрадуецца Расія. Тады яна са спакойным сумленнем можа браць мытныя пошліны не толькі з беларускіх тавараў (зразумела, усталяваўшы льготныя стаўкі на тое, што ім сапраўды патрэбна), але і забяспечыць тое, чаго яна ўжо доўгі час дамагаецца ад беларускага кіраўніцтва. А канкрэтна — увесці свае мытныя пошліны на патрыманыя іншамаркі, якія пераганяюцца праз Беларусь у Расію. І падтрымаць сваю «Ладу» — Калеку», вядро з гайкамі.

А што з гэтага займее Беларусь? Ды, бадай, нічога, апроч таго, што ў Беларусь скароціцца паступленне

Гэты спіс запытаў вельмі вялікі, — сказаў міністр.

У якасці прыкладу Кудрын прывеў пытанне ўзгаднення праекта аб адзінай валюце. «Два міністэрствы фінансаў, два цэнтральныя банкі адпрацавалі ўсю дакументацыю, поўны набор усёй дакументацыі. Гэты праект быў у высокай ступені гатоўнасці. Тады была пастаўлена ўмова аб дадатковых буйных грантах, гэта значыць бязвыплатных сродках, якія павінны быць перададзеныя Беларусі як нейкае суправаджэнне гэтага праекта», — сказаў Кудрын.

Міністр фінансаў заявіў, што «пытанні крэдытаздольнасці беларускай эканомікі, яе знешніх даўгоў з'яўляюцца крытычнымі». Пры гэтым Кудрын нагадаў, што раней ужо рабіў падобную заяву. 28 мая 2009 года Кудрын падчас паездкі ў Мінск выказаў сумненні ў плацежаздольнасці Беларусі. Ён заявіў, што Расія не выдаць краіне транс крэдыту ў 500 мільёнаў долараў да таго часу, пакуль Мінск не зробіць крокі па стабілізацыі эканомікі. Ад крэдыту ў расійскіх рублях Беларусь тады адмовілася, а Лукашэнка рэзка раскрытыкаваў Кудрына.

Пнула Аляксандра Рыгоравіча нават структура, з якой ён заўсёды знаходзіў паразуменне. 6 кастрычніка дэпутаты Дзярждумы Расійскай Федэрацыі прынялі заяву адносна расійска-беларускіх узаемаадносін. У заяве гаворыцца, што «антырасійская рыторыка, якая ў цяперашні час выкарыстоўваецца кіраўніцтвам Рэспублікі Беларусь, супярэчыць гістарычнаму лёсу рускага і беларускага народаў, супярэчыць духу культурных і эканамічных сувязяў, якія складваліся шмат стагоддзяў, нашаму ладу жыцця і мыслення».

А злоснае НТВ працягвае шпуляць новыя серыі «Хроснага бацькі». У пятніцу а 19:30 паводле мінскага часу будзе паказана чацвёртая частка скандальнага дакументальнага фільму «Хросны бацька». Частка мае назву «Апошняя восень». Гэта ўжо сапраўды празрысты намёк на вынік прэзідэнцкіх выбараў у Беларусі.

Здаецца, Аляксандру Рыгоравічу засталася толькі адно — тое, што ён абяцаў падчас газавых войнаў. Сысці ў зямлянку, але на калені не стаць.

ФІГУРЫ ТЫДНЯ

АЛЕНА ЛЕЎЧАНКА

Па выніках чэмпіянату свету па баскетболе лепшай цэнтравой турніру стала беларуска Алена Леўчанка. Алена праводзіла на пляцоўцы ў сярэднім па 26,9 хвіліны за матч, набірала па 14,8 дзейных бала і здзяйсняла па 8,8 падбора (4-ы паказчык сярод усіх удзельніц чэмпіянату). У сімвалічную пяцёрку гульцоў увайшлі таксама Даяна Тауразі (ЗША), Санча Літл (Іспанія), Ева Вічечкова, а таксама Гана Гаракова (Чэхія), якую журналісты прызналі самым каштоўным гульцом турніру.

Зборная Беларусі на дэбютным чэмпіянаце свету заваявала чацвёртае месца. Першыя тры прызавых месцы ўзялі зборныя Амерыкі, Чэхіі, Іспаніі. Беларускі перамаглі чэмпіёнак 2009 года — аўстраліек, французжанак і расіянак.

Пасля перамогі над Расіяй (70:53) у 1/4 фіналу чэмпіянату свету Алена Леўчанка адзначыла якасць гульні сваёй каманды. «Гэта вялізная перамога для Беларусі, для нашай зборнай, для ўсіх нашых заўзятараў. Хочацца нацшыцца момантам трыумфа, бо, магчыма, ён ніколі больш не паўторыцца. Наша каманда моцная калектывнымі дзеяннямі, «хіміяй». Гэта мы і паказалі», — цытуюць Леўчанку СМІ.

Па вяртанні ў Беларусь капітан баскетбольнай зборнай Беларусі Наталля Трафімава прызналася журналістам, што пасля паўфіналу з Чэхіяй беларускія спартоўкі не паціснулі рукі суддзям. Па ходзе матчу з чэшкамі суддзі выносілі рашэнні на карысць гаспадынь турніру не толькі ва ўсіх спрэчных сітуацыях, але і не заўважалі відавочных памылак з боку суперніц, а таксама каралі беларусак за парушэнні, якіх яны не здзяйснялі. Але беларуская каманда нават з такім судзействам саступіла толькі ў авертайме (77:81).

АНДРЭЙ ХАРКАВЕЦ

Міністр фінансаў Андрэй Харкавец усюсна пагадзіўся з меркаваннямі экспертаў, што грунту для заплаванага росту заробкаў у краіне няма. Выступаючы перад Саветам Рэспублікі, ён заявіў, што рэалізаваць абвешчанае падвышэнне заробатнай платы будзе складана, перадае БелаПАН.

31 лістапада тарыфная стаўка першага разраду павялічваецца да 118 тысяч рублёў (на 31%). Таксама 1 лістапада павялічваецца мінімальны заробак. На лістапад-снежань ён вызначаны ў памеры 400 тысяч рублёў, пагадзіны мінімальны — 2 360 рублёў. Такім чынам, мінімальны заробак павялічыцца на 54,7%, гадзіны мінімальны заробак — на 54,2%.

Андрэй Харкавец нагадаў, што ў мінулым годзе мінімальны заробак не ўздымаўся. А напярэдадні 2010 года ўрад вымушаны быў яго скараціць. Утрымаць падвышаны заробак у наступным годзе, па словах міністра фінансаў, будзе «каласальна складанай задачай». На наступны год бюджэт разлічаны на тое, каб захаваць заробак, якога дасягнулі на канец гэтага года, зазначыў Харкавец.

ГАННА ХІТРЫК

Былая салістка гурту «ДетиДетей», актрыса Купалаўскага тэатра Ганна Хітрык разам з новым музычным калектывам прадставілі ў Мінску новы праект «Сундук». Запрашаючы на сустрэчу, Ганна пісала на інтэрнэт-сайтах: «Перабіраючы некалькі сваё ўспаміны апошніх трох гадоў, я падумала, а вось калі б быў музычны кувар, у якім змяшчалася б столькі песень, колькі душы заўгодна. Сядзіш, слухаш, а скрыначка ўсё грае адну за адной розныя любімыя песенькі — чароўная і вельмі патрэбная рэч!» Праект S*unduk (ад англійскага слова «sound» — «гук») — прэзентавалі публіцы Ганна Хітрык, Юлія Глушыцкая, Павел Чымбаевіч, Андрэй Сапоненка (экс-музыкі групы «ДетиДетей») і гітарыст Клім Лук'яненка.

Папулярны ж гурт «ДетиДетей» (быў заснаваны ў 2006 годзе акцэрамі Ганнай Хітрык, Дзмітрыем Есеневічам і Міхаілам Зуем) спыніў сваё існаванне. За час працы артысты выпусцілі тры альбомы, апошні з іх пад назвай «Рух» стаў першай беларускамоўнай працай калектыву. Дзмітрый Есеневіч і Міхаіл Зуй таксама заснавалі новы гурт «Или-Или».

АСОБА

ТРЭЦІ СЕКТАР

УЛАДЗІМІР КАЦОРА

Аляксандр ТАМКОВІЧ

Неяк у размове са мной акадэмік Радзім Гарэцкі сказаў: «Сёння да палітыкі адносіцца амаль усё, нават мова». Уладзімір Кацора вядомы як адзін з лідэраў трэцяга сектара, але не «кішэннага», таму яго таксама можна аднесці да палітычных «ворагаў народа».

Апазіцыя камсамолу

Нарадзіўся Уладзімір 14 лістапада 1956 года, але яго бацька чамусьці абраў іншую дату — 5 студзеня 1957 года. Так са «скарпіёна» ён стаў «казерогам» і будзе адзначаць дзень сваіх народзінаў двойчы. Адзін раз — сапраўдны, другі — па пашпарту.

Месца нараджэння Уладзіміра Кацоры — вёска Шарпілаўка Гомельскага раёна. Маці Ніна Васільеўна (у дзяцінстве ленинградская блакадніца) усё жыццё працавала настаўніцай пачатковых класаў і стала заслужаным настаўнікам БССР. Бацька Аляксандр Антонавіч у саўгасе курыраваў партыйныя кадры.

У 1978 годзе Уладзімір скончыў беларускі інстытут інжынераў чыгуначнага транспарту і пачаў працаваць па сваёй спецыяльнасці. Спачатку на Уральскім вагонабудуйным заводзе, а потым на ПА «Гомсельмаш».

Праз тры гады ён перайшоў на «камсамольска-партыйную» работу. А яшчэ праз тры — многія з тых, хто гэтакім паспрыяў, шчыра пашкадавалі. Справа ў тым, што ў 1984 годзе Уладзімір Кацора ўзначаліў камітэт камсамола ПА «Гомсельмаш» — 14 000 сябраў

арганізацыі, што параўнальна з тагачаснымі райкомамі камсамолу. «Махіна», якую не ўлічваюць нельга.

Можна толькі выказаць спачуванне мясцоваму камсамольскаму абкаму, бо «махіна» амаль адразу стала апазіцыйнай. Махінацыі з улікам сябраў арганізацыі і сяброўскіх складак, паказуха ў справах і іншыя «несмяротныя грашкі» абласнога кіраўніцтва не спадабаліся маладому і наўнаму рамантыку, а сам ён не спадабаўся тым, хто на чужой рамантыцы рабіў асабістую кар’еру.

Апазіцыя партыі

Зразумела, што, нягледзячы на абвешчаную перабудову, «яршыстасць» моладзевага лідэра ПА «Гомсельмаш» не магла падацца «старэйшым таварышам». Асабліва, калі ў 1990 годзе, насуперак меркаванню парткама аб’яднання, ён на моднай тады альтэрнатыўнай аснове абраўся дэпутатам Гомельскага гарадскога савета, стаў сябрам Прэзідыуму і ўзначаліў камісію па рабоце са СМІ і грамадскім арганізацыямі. На гэтым «камсамольска-партыйная» кар’ера Кацоры і скончылася.

Праз чатыры гады, пасля прэзідэнцкіх выбараў 1994 года, Уладзімір Кацора і яшчэ восем дэпутатаў публічна ў знак пратэсту супраць абрання А. Лукашэнкі адмовіліся ад мандатаў. Да заканчэння абазначанага адпаведным законам тэрміну заставаўся год.

Выпадак даволі рэдкі для беларускіх апазіцыянераў. Я ўжо не аднойчы пісаў, што некаторыя з іх як занялі ў 1994 годзе акапы «барацьбы з крывавым рэжымам», так і па гэты дзень нікога іншага да іх не падпускаюць, чым не моцна адрозніваюцца ад існуючай улады. Можа, менавіта па гэтай

прычыне пройдзе час — і Уладзімір Кацора будзе ў апазіцыі і да многіх з іх.

У 1990 годзе Уладзімір Кацора быў адным з ініцыятараў і заснавальнікаў Аб’яднанай дэмакратычнай партыі, якая ў 1995 годзе аб’ядналася з Грамадзянскай партыяй Васіля Шлындзікава. Акрамя гэтага ён будзе сярод заснавальнікаў і іншых вядомых сёння грамадскіх арганізацый — фонду імя Льва Сапегі, «Прававой ініцыятывы», руху «За свабоду».

Падчас перабудовы многім здавалася, што наша грамадства канчаткова апытомнела ад кашмару, які называўся «кіруючая роля КПСС». Палітычнае паветра стала амаль вольным. Партыйнае будаўніцтва расло, як на дражджах, але Кацора займаўся не толькі ім. Двойчы (1990 і 1995 гады) ён становіцца кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета РБ. Двойчы парламентарыем не стаў, але быў сярод лідэраў выбарчай гонкі.

Пасля сумнавадомага лістападаўскага 1996 года рэфэрэндуму ўрэшце стала зразумела, што ў краіне будзе толькі адзін афіцыйны палітык, а ўсе астатнія

«Грамадзянскія ініцыятывы» аказаліся «крэпкім арэшкам». Яны дайшлі да камітэту па правах чалавеку ААН

— «адмарозкі». Легальна рэалізаваць свае грамадска-палітычныя амбіцыі стала магчымым толькі ў трэцім сектары, таму і былі створаны гомельская філія ГА «Прававая ініцыятыва» і грамадскае аб’яднанне «Грамадзянскія ініцыятывы».

Апошняя арганізацыя даволі паспяхова рэалізавала некалькі адукацыйных, інфармацыйных і праваабарончых праграм, такіх, напрыклад, як «Школа маладога

журналіста» і «Лідэр». «Грамадзянскія ініцыятывы» выпускалі калі 20 розных бюлетэняў, сябрамі аб’яднання з’яўляліся больш за 500 чалавек у 17 раённых структурах.

Апазіцыя «новым»

Думаю, далей няма сэнсу пералічваць нейкія канкрэтныя справы, бо сутнасць работы новага аб’яднання можна зразумець і па назве. Як зразумець і тое, што любая некантралюемая грамадскай дзейнасць не будзе да спадобы новай улады. Ёй патрэбны выключна свае ініцыятывы.

Менавіта па гэтай прычыне ў 2003 годзе беларускія ўлады ліквідавалі «Грамадзянскія ініцыятывы» і думалі, што на гэтым будзе пастаўлена кропка. Шчыра кажучы, улады мелі падставы на гэта спадзявацца, бо даволі часта мы бываем сведкамі, калі прэтэнзіі на «ўнікальную сур’ёзнасць» знікаюць разам з ліквідацыяй афіцыйнай рэгістрацыі. Няма ніякага сумнення, што часта арганізацыі і ствараюцца толькі дзеля таго, каб быць «гучна» зачыненымі і адцягнуць увагу грамадскасці ад рэальных праблем.

І справа тут не толькі ў «засланых казачках». Часам бывае так, што нікога нікуды і «засылаць» не трэба. Апазіцыйныя структуры працуюць настолькі прафесійна, што афіцыйнаму міністэрству юстыцыі не трэба нічога выдумляць. Парушэнні, літаральна, ляжаць на самым бачным месцы, нават цяжка пазбегнуць уражання, што ўсё гэта робіцца ці не наўмысна.

«Грамадзянскія ініцыятывы» аказаліся «крэпкім арэшкам». У пошуках праўды яны дайшлі да камітэту па правах чалавеку ААН і выйгралі там справу супраць сённяшніх беларускіх уладаў. Калі я чуў пра падобныя прэцэдэнты, становіцца сумна, што, каб нешта даказаць (другіх вар’янтаў, на жаль, няма), грамадзяне вымушаны судзіцца са сваёй радзімай.

Не буду аддаваць каму-небудзь перавагу, але, на мой погляд, менавіта ўплыў на грамадства трэцяга сектара і паспрыяў таму, што ў 2005 годзе адзіным кандыдатам ад апазіцыі стаў Аляксандр Мілінкевіч, а яшчэ раней «адзіным» ледзь не стаў Сямён Домаш. Цалкам натуральна, што Уладзімір Кацора ўзначаліў гомельскі абласны выбарчы штаб Аляксандра Мілінкевіча.

Апазіцыя «сваім»

«За Мілінкевіча» Уладзімір Кацора тройчы падвяргаўся адміністрацыйным арыштам, бо ўсе сустрэчы з ім улады палічылі несанкцыянаванымі. Гэты юрыдыч-

«рэгіналаў» у яго амаль большы за ўсіх «турэмны шлях». Ва ўсякім выпадку, самы «гучны» для незалежнай прэсы, бо ўсё шэсць разоў за кратамі Кацора трымаў галадоўкі.

Апошняя (адбылася нядаўна) была «сухой». Гэта значыць, не толькі без ежы, але і без вады. Самая небяспечная для здароўя, бо літаральна праз некалькі дзён яна можа скончыцца фатальна.

У 10-ю гадавіну знікнення генерала Юрыя Захаранкі, Уладзімір Кацора з аднадумцамі правёў у Гомелі адпаведную акцыю, якая (як заўсёды) была «несанкцыянаванай», і 25 чэрвеня 2010 года суддзя Цэнтральнага раёна горада Марына Домчанка вынесла аргументам прысуд. Кацора атрымаў тры сутак. У знак пратэсту ён абвясціў «сухую» галадоўку ў зале судовых пасяджэнняў.

Працягвалася яна шэсць дзён, першыя тры з якіх прайшлі за кратамі, а тры — у мясцовым офісе Аб’яднанай грамадзянскай партыі (АГП). Міліцыянтры тройчы зрывалі расцяжкі «Галадоўка пратэсту» і разам з камунальшчыкамі замалёўвалі адпаведныя надпісы. Каля яго дома амаль пастаянна «дзяжурь» міліцэйскі нарад.

29 чэрвеня стан здароўя Кацоры настолькі пагоршыўся, што давялося выклікаць «хуткую дапамогу». Пасля агляду ўрач паставіў перад міліцыянтамі пытанне аб прымушовай шпіталізацыі апазіцыянера. Не атрымаўшы. Здолелі ўзяць ад Кацоры толькі неабходную папяровую адмову ад шпіталізацыі.

Інакш папросту і быць не магло, бо Уладзімір рыхтаваўся да галадоўкі сур’ёзна. Нават сказаў жонцы, дзе трэба яго пахаваць, калі адбудзецца нешта благае. І гэта невыпадкова, бо ў Гомелі ён лічыцца адным з самых апантаных змагароў з існуючай уладаў. Нават цяжка падлічыць, колькі разоў яго штрафавалі, але пра адзін з іх трэба сказаць асобна: Уладзімір Кацора мае сярод апазіцыянераў самы буйны ў Гомельскай вобласці штраф — 50 базавых велічынь. У такую суму беларуская Феміда ацаніла яго спробу нагадаць грамадскасці пра 10 гадоў са дня знікнення Віктара Ганчара і Анатоля Красоўскага.

Калі ў лістападзе 2009 года Кацора быў абраны каардынатарам руху «За свабоду» і добраахвотна пакінуў пасаду намесніка старшын Гомельскай абласной арганізацыі АГП, ён накіраваў лісты ў прадстаўніцтва ААН у Беларусі, Упраўленне юстыцыі Гомельскага аблвыканкома, падатковую інспекцыю, шэраг замежных амбасадаў, дзе напісаў, што адраджае дзейнасць «Грамадзянскіх ініцыятываў».

Нагадаем, што менавіта ў тыя дні праходзіў так званы Еўрапейскі форум, арганізаваны рухам «За свабоду». Яго фармат, склад удзельнікаў і яго змест зрабілі для Уладзіміра відавочным, што адзінства не будзе не толькі ва ўсёй апазіцыі, але і ў яе нацыянальна-дэмакратычным крыле. Таму ён і адшоў ад каманды Мілінкевіча, склаў з сябе абавязкі каардынатара руху «За свабоду» па Гомельскай вобласці. Іншымі словамі, у чарговы раз адмовіўся ад якіх-небудзь пасадак. Але не ад дзейнасці.

Як далей? Пакажа час, а пакуль адназначна можна сказаць толькі тое, што Уладзімір Кацора быць у апазіцыі не баіцца.

▶ З НАГОДЫ

НАВОШТА ЎЛАДАМ ФОРУМ

Генадзь КЕСНЕР

Беларускія ўдзельнікі Форума грамадзянскай супольнасці (ФГС) палітыкі Еўрапейскага саюза «Усходняе партнёрства» на прэс-канферэнцыі 4 кастрычніка выказалі сваё стаўленне да ідэі, агучанай старшынёй Грамадска-кансультацыйнага савета (ГКС) пры Адміністрацыі прэзідэнта, галавы гэтай адміністрацыі Уладзіміра Макея, які 29 верасня заявіў, што ГКС гатовы прадстаўляць Беларусь на Форуме грамадзянскай супольнасці «Усходняга партнёрства».

Са слоў Макея, ГКС прыняў рашэнне накіраваць бліжэйшым часам адпаведную прапанову на форум і еўракамісару па пытаннях пашырэння ЕС Штэфану Фюле. Старшыня ГКС адзначыў, што

савет «мае вагу ў беларускім грамадстве, і з яго пазіцыяй лічацца ў працэсе прыняцця дзяржаўных рашэнняў». Уладзімір Макея выказаў спадзяванне, што гэта будзе ўлічана Форумам грамадзянскай супольнасці «Усходняга партнёрства».

Па словах прадстаўнікоў Беларускага «трэцяга сектара», сам факт дадзенай заявы Макея пацвярджае наяўнасць у Беларускай дзяржавы цікавасці да ўдзелу ў праграме «Усходняга партнёрства», што імі прыняццо вітаецца.

«Аднак гэта сведчыць пра недастатковую інфармаванасць ГКС аб працэдурах адбору ўдзельнікаў на другі Форум грамадзянскай супольнасці, які адбудзецца ў Берліне 18–19 лістапада 2010 года, а таксама аб выніках працы, зробленай беларускімі грамадскімі арганізацыямі — удзельнікамі форума на нацыянальным і агульнапраграмным узроўні за мінулыя паўтара гады, — адзначыў Нацыянальны каардынатар ФГС УП на Беларусі, кіраўнік Міжнароднага кансорцыума ЕўраБеларусь Улад Вялічка.

Уладзімір Вялічка, Сяргей Мацкевіч, Уладзімір Мацкевіч

— Разам з тым, апошнія паўтара гады развіцця праграмы «Усходняга партнёрства» прадстаўнікі грамадзянскай супольнасці, якія бралі ўдзел у працы форума і стварэнні яго нацыянальнай платформы, рэгулярна сутыкаліся з незацікаўленасцю розных структур Беларускай улады ў дыялогу з грамадзянскай супольнасцю ў рамках гэтай праграмы».

У якасці прыкладу Улад Вялічка прыгадаў лісты ад імя Беларускай дзяржавы, адрасава-

ныя Еўрапейскай камісіі, у якіх адзначаецца непажаданасць удзелу прадстаўнікоў грамадзянскай супольнасці ў сустрэчах тэматычных платформ «Усходняга партнёрства».

Па словах спікера Форума грамадзянскай супольнасці УП Сяргея Мацкевіча, адрасныя запрашэнні прадстаўнікоў міністэрстваў і ведамстваў Беларусі, адказных за рэалізацыю працэсаў «Усходняга партнёрства», у тым ліку кіраўніцтва ГКС, на

канферэнцыі і іншыя мерапрыемствы, якія ладзіліся высілкамі грамадзянскай супольнасці, заставаліся без адказу.

Як падкрэсліў Сяргей Мацкевіч, факт безапеляцыйнага адлічэння з Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта ўдзельніцы першага Форума грамадзянскай супольнасці Таццяны Шапуцькі таксама з'яўляецца пэўнага кшталту дэманстрацыйнай стаўлення кіраўніцтва Беларусі да грамадзянскай супольнасці і змушае сумнявацца ў гатоўнасці беларускіх уладаў да канструктыўнага ўдзелу ў праграме «Усходняга партнёрства».

Кіраўнік Агенцтва гуманітарных тэхналогій Уладзімір Мацкевіч адзначыў той факт, што на пасяджэнне ГКС прыбыў сам кіраўнік знешнепалітычнага ведамства Беларусі Сяргей Мартынаў. «Вы можаце ў штодзённай працы міністра замежных спраў вылучыць кавалак, які тычыцца грамадзянскай супольнасці? Звычайна яго не было. Прысутнасць Мартынава сведчыць пра тое, што ён прышоў на ГКС не па ўласнай ініцыятыве... Звяртанне ўвагі савета на грамадзянскую супольнасць не трэба разглядаць як ініцыятыву ГКС і нават як ініцыятыву Беларускай дзяржавы. Гэта настольківа прапанова Еўра-саюза», — упэўнены Уладзімір Мацкевіч.

КАЛОНКА КАНСТАНЦІНА СКУРАТОВІЧА

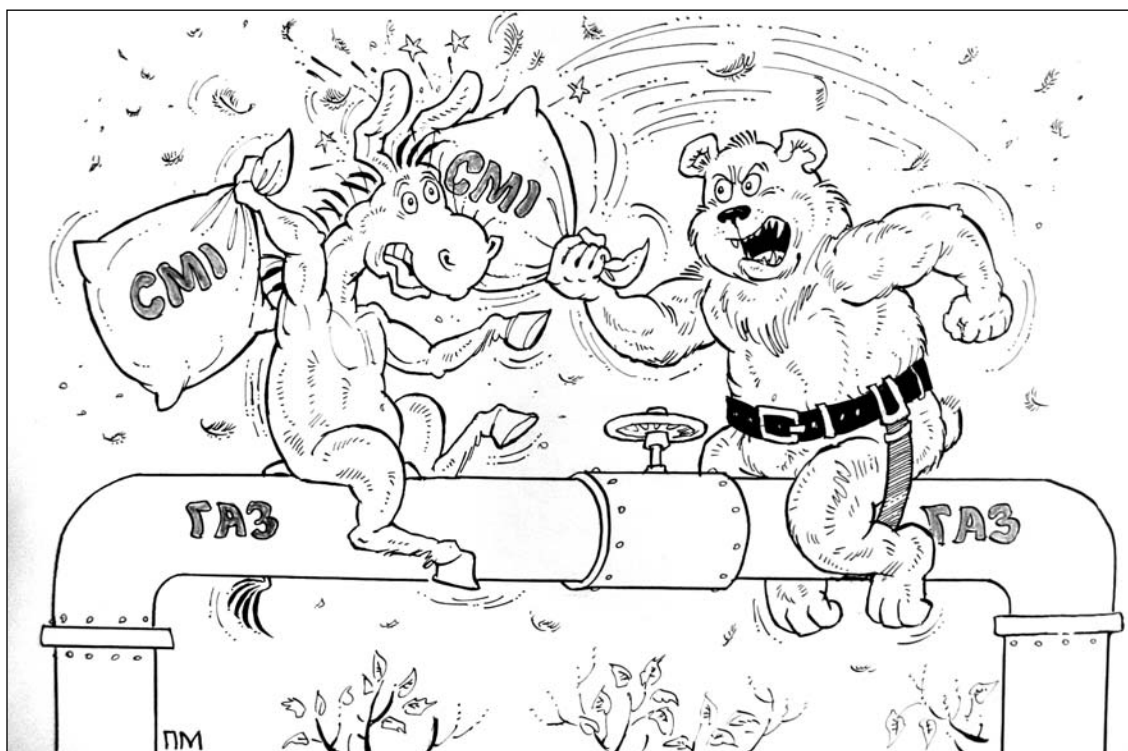
ІХ ПРАГА ДА БЕЛАРУСІ НЕ МАЕ МЯЖЫ

Мусіць, толькі адзін з расійскіх гасцей — Уладзімір Рыжкоў — на прэзідэнцкіх выбарах 2006 года адзначыў, што адбываліся яны з парушэннямі, ва ўмовах агульнага ды моцнага ціску і на выбарцаў, і на апазіцыйных кандыдатаў. Але ці не таму, што ён не лічыўся афіцыйным назіральнікам?

Сёння расіяне абяцаюць, што будуць фіксаваць усе магчымыя парушэнні. Дэманструюць такім чынам сваю зацікаўленасць. А раней яны былі знарок невідучымі таксама ад зацікаўленасці. Бо ім здавалася, што калі Лукашэнка не ўтрымае ўладу, дык Беларусь уступіць у НАТО ды змусіць «рускіх людзей» («соотечественников»), якія трапілі за мяжу не сваёй волі, а праз распад Савецкага Саюза, вывучаць беларускую мову. А зараз ужо і гэта ім не карціць, бо ўбачылі, што з Лукашэнкам немагчыма дамовіцца.

Чаму? Адказ мы добра ведаем — няма той мовы, на якой з Лукашэнкам можна было б размаўляць. Але цяжка зразумець і памкненні Крамля. Хоць яго насельнікі і не карыстаюцца «трасянкай», і маюць у большасці ўніверсітэцкую адукацыю, але відавочна не водзяць сяброўства з элементарнай логікай. Прыкладам, тая патрабуе, каб суразмоўцы карысталіся паняццямі з вызначаным зместам, які б заставаўся нязменным да заканчэння дыскусіі. Тады зробленыя высновы і дамоўленасці можна было зразумець, гадажца з імі або не.

Пакуль гэтага няма, і простама чалавеку цяжка зразумець, чаму сва-

рацца паміж сабой трэці ўжо па ліку прэзідэнт незалежнай Расіі з першым да гэтага часу прэзідэнтам незалежнай Беларусі. З Эльчыным Лукашэнка дамаўляўся наконце дасягнення нейкага «найбольшага поўнага адзінення народаў» (хто разумее, што гэта такое?), з Пуціным — паглыблялі інтэграцыю і стваралі Саюзную дзяржаву. Аж пакуль Пуцін не ўзраваўся ад змястоўнай неакрэсленасці працэсу і не выгукнуў у роспачы: «Котлеты отдельно, мухи отдельно!» Гэта было сумленна, ад розуму і сэрца. Крык душы: «Ці вы з намі, ці супраць нас? Адкажыце!»

Але не ўсё могуць нават каралі, не кажучы пра расійскіх прэзідэнтаў. Таму Пуцін мусіў задаволіцца адказам — не з вамі і не супраць, і не стаўце, крамлёўска-піцёрскія панове, палкі

ў калёсы інтэграцыі, дапамагайце шчырым беларусам ствараць саюзную дзяржаву. Бо калі пойдучы на Маскву немцы, то мы пад танкі касцямі не ляжам.

Не, крамлёўцы не напужаліся такім ультыматумам, бо ведалі, чаго на самай справе ён каштуе. Але іх прага да Беларусі не мае мяжы, таму давялося рабіць выгляд, што, як некалі казаў Сямён Шарэцкі, усё будзе добра. Праз нейкі час абвясцілі тым, хто нічога не разумее, што Саюзную дзяржаву ўжо стварылі. Маўляў, хто здольны бачыць, той убачыць Пашу Барадзіна, які сноўдае паміж Масквой і Мінскам, як некалі «чаўнакі» паміж Камароўкай і стамбульскімі базарамі. І ўжо Барадзін заявіў, што ў хуткім часе да яго Саюзная дзяржава далучацца

іншыя краіны. Але, мусіць, іншыя краіны зацікавіліся, хто будзе насамрэч кіраваць саюзнай дзяржавай, які ўрад і які прэзідэнт. Пад Лукашэнку ім было б смешна пайсці, але ж і не пад Пуціна, не пад Мядзведзева ці іншага крамлёўскага ўладара. Вядома, быць першым у вёсцы, асабліва ў роднай, значна лаўчэй, чым другім у чужой, імперскай сталіцы. Таму і не далучыліся.

Вось на самай справе цана пытання, як яе бачыць кожны нармальны чалавек. А памкненні двух целаў заняць адно месца толькі ў любошчах даюць асалоду. І мусіць нездарма Лукашэнка жаліцца кожнаму, што яго пастаянна спрабуюць «наклоняць». Але ж з эталогіі вядома, што гэта робяць толькі з тымі, хто падстаўляецца.

У сваім «відэаблогавым звароце» да беларусаў і расіянаў Дзмітрый Мядзведзеў фактычна працываў тое, што Лукашэнка гатоў сказаць, хоць яго сярод ночы падымі: «Мы заўжды будзем памятаць, што нашы народы — а мне заўсёды карціць сказаць: наш адзіны народ — панеслі вялізныя страты...» Адсюль выснова: «Калі мы адзіны народ, то якія могуць быць рахункі?» А з Крамля, ужо і па сеціве, паведамляюць, што ўвесь праект мае для Расіі сабекошт у 50 мільярдаў долараў, і толькі сёлета яна прафінансавала Беларусь на 2 мільярды.

Да таго ж аказваецца, што (цытую расійскага прэзідэнта) «усе мы — грамадзяне Саюзнай дзяржавы». Крыў Бог, спадар Мядзведзеў, я такой дзяржавы не ведаю. Але ведаю, што ў нашай вельмі «вольна дыхае» толькі адзін прэзідэнт. А ў вашай?

Безумоўна, заява расійскага прэзідэнта выклікала зацікаўленасць у грамадзян абедзвюх пакуль што незалежных краін. Перш-наперш рэзкімі ацэнкамі паводзін свайго хаўрусніка «па інтэграцыі». Але што тычыцца праблемы зніклых, то нехта некалі слушна заўважыў — калі чалавек забойца, то мяне не цікавіць, што ён есць на абед. На працягу больш як 10 гадоў Лукашэнка не дазваляе правесці аб'ектыўнае расследаванне гэтых спраў. А з ім да гэтага часу і хлеб-соль дзялілі, і шампанскае пілі, і крышталеныя посуд аб крамлёўскі мармур білі.

Нас жа туды не клікалі, хоць крамлёўскі гаспадар па-ранейшаму лічыць, так выходзіць, беларусаў сваімі падданымі.

Дзе тут, як кажуць афіцыйныя апаненты аўтараў дысертацый, элементы навізны? Іх прага да Беларусі застаецца бязмежнай.

ГРАМАДСТВА

▶ ЭКАЛОГІЯ

БУДУЕМ ГОРЫ СМЕЦЦА

Вольга ХВОІН

У Беларусі на ўзроўні дзяржавы рэалізоўцца праграмы па развіццю экалагічнага турызму. Аднак нявырашаным застаецца пытанне культуры людзей, якія адпачываюць на прыродзе. Дастаткова заехаць у лес ці на бераг вадаёму, каб пабачыць адыходы жыццядзейнасці чалавека, якія «ўпрыгожваюць» ландшафт. Са смеццем і неахайнымі турыстамі змагаюцца штрафамі. Але без развіцця адпаведнай культуры ў грамадстве, выхавання адказнасці за стан роднага краю адміністрацыйны рэсурс не здольны вырашыць экалагічныя хібы адпачынку і побытавага жыцця.

Рэкрэацыйная нагрузка

У Беларусі прынята «Рэспубліканская стратэгія па ахове навакольнага асяроддзя да 2025 года». У 4-м раздзеле прапісана, што да 2014 года на рэспубліканскіх адмыслова ахоўваемых прыродных тэрыторыях неабходна правесці разлік аптымальнай рэкрэацыйнай нагрузкі. Канстатуецца, што беларускія азёры маюць высокі рэкрэацыйны патэнцыял, які варта развіваць. «Аднак, калі яго развіваць і калі рэкрэацыйная нагрузка будзе разлічаная неаб'ектыўна і завышана (як заўсёды робіцца па ўказцы выканкамаў і без удзелу незалежных экалагічных арганізацый), гэта прывядзе да таго, што дэградацыя нашай прыроды можа стаць больш відавочнай і незваротнай. Гэта будзе адбывацца і таму, што мы не маем паўнаважнага фінансавання аховы адмыслова ахоўваемых прыродных тэрыторый, то бок заказнікаў», — выказвае заклапочанасць былы дырэктар заказніку «Сарачанскія

Igor Pastukh, эксперт па экалагічнаму турызму

азёры», эксперт па экалагічнаму турызму Ігар Пастухоў.

Паводле яго слоў, немагчыма забяспечыць паўнаважнае развіццё экалагічнага турызму на адмыслова ахоўваемых прыродных тэрыторыях толькі аб'яднаўшы высілкі органаў дзяржаўнага кіравання, мясцовых выканаўчых і распарадчых органаў. Да гэтага працэсу мусіць быць далучаная і грамадскасць.

Ігар Пастухоў з'яўляецца аўтарам прыгодніцкага і экалагічнага маршруту «Вецер Паазер'я» па тэрыторыі Віцебскай, Мінскай і Гродзенскай абласцей. Напрыканцы лета экспедыцыя была спалучаная з экалагічнай акцыяй «Моладзь у абарону дзікай прыроды». Экалагічны дэсант з васьмі чалавек стартаваў з берага возера Вялікія Швакшты. Нягледзячы на тое, што тэрыторыя належыць Нацыянальнаму парку «Нарачанскі», экалагі адразу ж знайшлі побач з Малымі Швакштамі сметнік — адыходы на некалькі трактарных прычэпаў. Побач з ракой Страча на лясной палыцы валяліся бутэлькі, а недалёка стаялі адмысловыя скрыні для адыходаў. За тры дні экалагічнай

акцыі яе ўдзельнікі прайшлі па тэрыторыі трох асабліва ахоўваемых тэрыторый і сабралі да 250 кілаграмаў смецця, выявілі і часткова ліквідавалі пяць сметнікаў.

«Вельмі шкада самаадданай працы некаторых працаўнікоў лясніцтваў і заказнікаў, якія спрабуюць прыбіраць даручаную тэрыторыю. Колькі б ні прыбіралі, а ўсё роўна знаходзіцца нямаля прадстаўнікоў чалавецтва, якія не паважаюць ні прыроду, ні чужую працу. Бо за ўсімі не ўсочыш і за кожнай елкай інспектара не паставіш. Крыўдна глядзець на нядаўна прыбраную леснікам стаянку, якая на наступны ж дзень зноў заплывае і нават разламана, як, напрыклад, альтанка на вадзе возера Кайменскае, — дзеліцца Ігар Пастухоў вынікамі экалагічнай акцыі. — Падчас ачысткі азёр трапіліся пакункі, датаваныя 2003 годам. А гэта значыць, што гэта смецце ніхто не прыбіраў з тых часоў, і, верагодна, яно праляжала б там яшчэ доўга, калі не вечна».

Калі інспектар Мінпрыроды зловіць за руку чалавека, што выкідае смецце, то за гэта можна атрымаць папярэджанне або штраф да 20 базавых велічынь. Але за забруджванне тэрыторыі прыцягнуць не так проста, бо трэба ўсё даказаць. Часцей супрацоўнікі лясгасаў штрафуюць турыстаў за развядзенне вогнішчаў. У Беларусі і цяпер дзейнічаюць правілы пажарнай бяспекі ў лясх, што ствараліся ў часы СССР. Паводле гэтага дакумента, забараняецца разводзіць вогнішчы пад кронамі дрэў, у месцах з падсохлай травой, на ўчастках лесу, пашкоджаных бураломам, на старых пажарышчах, у маладых лесапасадках. За парушэнне правілаў пажарнай бяспекі, калі не было матэрыяльнай шкоды, могуць пакараць папярэджаннем ці штрафам да 25 базавых велічынь. Калі вогнішча прывяло да знішчэння або пашкоджання лесу ці тарфянікаў, прадугледжаны штраф у памеры ад 25 да 50 базавых велічынь. Акрамя таго, вінаваты будзе абавязаны кампенсаваць нанесеную шкоду.

Аляксандр Лукашэнка на нарадзе па праекце Дзяржаўнай праграмы развіцця курортнай зоны Нарачанскага рогіёна на 2011–2015 гады выказваўся за тое, каб да працэсу развіцця курортных зон краіны

актыўна прыцягвалі замежныя інвестыцыі. Маўляў, каштоўнасць Беларусі ўжо вызначаецца, а далей тым больш будзе вызначацца не толькі нашым месцазнаходжаннем у цэнтры Еўропы, але і тым, што «такой чысціні ў свеце больш няма, калі браць прыроду ў комплексе». «Да нас могуць ездзіць не толькі адпачыць, але і аздаравіцца за кошт кантактаў з прыродай», — настаўляў чыноўнікаў, што працуюць у сферы турызму Аляксандр Лукашэнка.

Часам можна пачуць, што, калі ў зоны адпачынку са сваімі грашамі прыйдуць замежнікі, то яны прынясуць з сабой і культуру паводзінаў. Канешне, калі абгарадзіць возера плотам, зрабіць платны ўваход, паставіць сметніцы і наняць персанал, які будзе сачыць за парадкам, то гэта прынясе плён. Але развіццё такіх рэкрэацыйных тэрыторый вір-класу не прыйдзеца да спадобы большасці беларусаў, якія не прызычаліся плаціць за адпачынак у Беларусі.

Камерцыйны падыход не змяняе і стаўленне да навакольнага асяроддзя. Яскравая ілюстрацыя з жыцця: група турыстаў пасля трохдзённага сплаву па рэках, кабехаць у Мінск, ідзе да станцыі цягніка з турыстычным начынем (якое мае далёка не малую вагу) і пакункамі са смеццем, што сабралася за час паходу. У ляску маладыя людзі з мясцовых жыхароў са здзіўленнем паглядзелі на транспарціроўку смецця і прапанавалі яго тут жа кінуць. То бок праблема не ў смеццевых скрынках, а ў галовах.

Дарэчы, урач-гігіеніст Рэспубліканскага цэнтра гігіены, эпідэміялогіі і грамадскага здароўя Ірына Жэўняк заяўляла, што ў Беларусі плануецца ўзмацніць адміністрацыйную адказнасць за выкіданне смецця ў ненаалежным месцы. Ёсць і адпаведнае даручэнне Саўміна. «Цяпер гэта пытанне разглядаецца сумесна міністэрства аховы здароўя, прыродных рэсурсаў і аховы навакольнага асяроддзя, МУС і іншых», — сказала гэтым летам Ірына Жэўняк. Начальнік аддзела выкарыстання і аховы вод Міністэрства прыродных рэсурсаў і аховы навакольнага асяроддзя Таццяна Сліж растлумачыла, што размова ідзе пра дробнае смецце,

якое па класіфікацыі не адносіцца да адыходаў. Па словах супрацоўніцы Мінпрыроды, самымі праблемнымі месцамі з'яўляюцца пляжы, прыпынкі, прыгарадныя і лесапаркавыя зоны.

Грошы не пахнуць

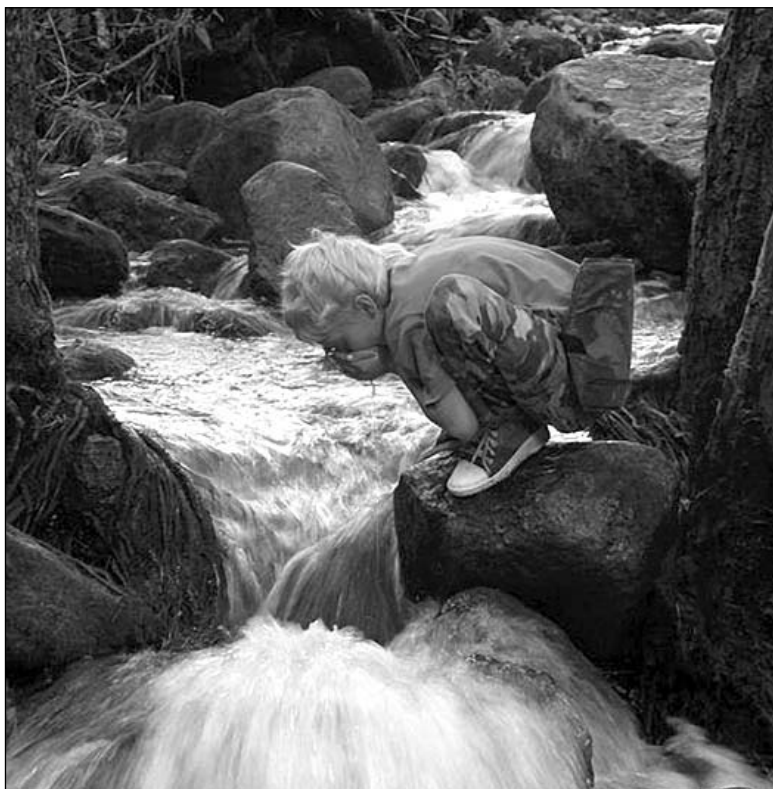
Пад Мінскам лясы заваленыя будаўнічым смеццем. Эканомія і гаспадарлівыя беларусы такім чынам самастойна вырашаюць праблему ўтылізацыі. За вываз і ўтылізацыю падобнага віды адыходаў трэба плаціць. Напрыклад, адна з прыватных фірмаў прапонуе паслугі па вывазе смецця ў дыяпазоне ад 90 тысяч да 134 тысяч рублёў у залежнасці ад аб'ёму — 1,5 ці 5 тон трэба вывезці. Плюс трэба заплаціць за ўтылізацыю. У выніку пад горадам растуць несанкцыянаваныя сметнікі.

Утылізацыйны адыходаў заклапочаныя ўсе развітыя краіны. Напрыклад, у Германіі ці не ў кожнай кватэры сметніцы падзеленыя на сектары — пластык, папера, метал. Рэшткі ежы фасуюцца асобна яшчэ да таго, як яны трапяць на сметнік. Для шкла ёсць адмысловыя кантэйнеры. Тару адразу ж можна здаць у краме, калі набываеш піва ці ліманад. Раней у Беларусі было многа пунктаў прыёму другаснай сыравіны, шклянкі тары. Цяпер здаваць на перапрацоўку макулатуру і бутэлькі не модна — адпаведна, і пунктаў прыёму другаснай сыравіны стала меней. Па інфармацыі ПУП «Мінскаападругрэсурс», у сталіцы, дзе пражывае каля двух мільёнаў чалавек, налічваецца 41 кропка прыёму другасных рэсурсаў.

Паводле артыкула 24 Закона Рэспублікі Беларусь «Аб абыходжанні з адыходамі», каардынацыю дзейнасці па зборы другаснай сыравіны і эканамічна абгрунтаванаму яго выкарыстанню здзяйсняе адмыслова ўпаўнаважаная Саветам міністраў па ўзгадненні з кіраўніком Беларусі арганізацыя — дзяржаўнае гандлёва-вытворчае аб'яднанне «Белрэсурс». У сталіцы цягам апошніх пару гадоў у дварах многіх дамоў з'явіліся кантэйнеры для паасобнага збору смецця, хаця жыхары сталіцы не наладзілі выкідаць пластык і паперу асобна. А перапрацоўчыя арганізацыі бяруць сартаваную другасную сыравіну, бо выкарыстоўваць пластык, які выкінулі ў кантэйнер разам з шалупіннем ад бульбы, складана, а калі гэта папера, кардон, то ўвогуле немагчыма.

Спецыялісты падлічылі, што кожны беларус пакідае пасля сябе штогод блізу трохсот кілаграмаў бытавага смецця. Перспектывы смеццевых гор побач з населенымі пунктамі не такія і цьмяныя. Тым больш, што ў Беларусі няма буйнамаштабных (з аб'ёмам больш за 200 тон цвёрдых адыходаў у год) заводаў па перапрацоўцы смецця. Эксперты мяркуюць, што краіна мае незасвоены і свабодны рынак перапрацоўкі цвёрдых бытавых адыходаў.

Напрыклад, бізнесмен Дзмітрый Кучук з'яўляецца ўласнікам прадпрыемства «Смеццесартавальная станцыя «Заходняя», і яго гадавы прыбытак, паводле падатковай дэкларацыі, перавышае 300 мільёнаў беларускіх рублёў. Праўда, даводзіцца працаваць з «санітарамі» горада і сметнікаў — бамжамі, але грошы не пахнуць. Магчыма, таму ў Беларусь паступова прыходзяць інвестары з Еўропы, якія не супраць зарабіць на тым, што валяецца пад нагамі.

ТЭЛЕТЫДЗЕНЬ

17 КАСТРЫЧНИКА, НАДЗЕЛЯ

08.05 Дзень спорту.
08.15 Пазнавальны серыял «Чалавек супраць дзікай прыроды» (ЗША-Вялікабрытанія).
09.00 Навіны.
09.10 «Арсенал».
09.40 «Альманах вандраванняў».
10.10 У свеце матораў.
10.45 Культурныя людзі.
11.20 «Школа доктара Камароўскага».
12.00 Навіны.
12.15 Камедыя «Беражыся аўтамабіля» (СССР).
14.05 «Кінашок» па-беларуску.
14.35 Зямельнае пытанне.
15.00 Навіны.
15.15 Навіны рэгіёна.
15.35 Дзённік Міжнароднага дзіцячага конкурсу песні «Еўрабачанне-2010».
16.05 Меладрама «Кука» (Расія).
18.05 Суперлато.
19.00 Навіны.
19.20 Дакументальна-біяграфічны цыкл «Мая праўда» (Украіна).
20.30 «Спортлато 5 з 36». Забаўляльнае шоу.
20.50 «КЕНО».
21.00 «У цэнтры ўвагі».
22.25 Футбол. Ліга чэмпіёнаў УЕФА. Відэа-часопіс.
23.00 Меладрама «Восень у Нью-Йорку» (ЗША).

07.00 АНТ прадстаўляе: «Нядзельная раница».
08.00, 09.00 Нашы навіны.
09.05 Нядзельная пропаведзь.
09.20 Камедыіны серыял «Мая выдатная няня», 2004 год.
09.55 «Шалапутныя нататкі».
10.15 Пакулы усе дома.
11.10 «Фазэнда».
11.50 «Ранішняя пошта».
12.25 «Шчасце ёсць!».

13.15 Тэлечасопіс «Звяз».
13.45 Прэм'ера. «Мой сын - Андрэй Краско».
15.00 АНТ прадстаўляе: «Брэйн-рынг».
16.00 Нашы навіны.
16.15 Навіны спорту.
16.20 АНТ прадстаўляе: «Давай ажэнімся».
17.30 АНТ прадстаўляе: «Бітва тытанаў».
18.45 Прэм'ера сезону. «Лёд і полымя».
20.00 Контурсы.
21.05 АНТ прадстаўляе: «Дыханне планеты».
21.40 Прэм'ера сезону. «Лёд і полымя». Працяг.
23.30 Гандбол. Ліга чэмпіёнаў. «Ольбарг» - «Дынама-Мінск».
01.05 Камедыя «Не заракайся!».

06.05 «Сямейнае кіно»: «Кароль-жабяня». Германія, 2008 г.
07.05 Фільм «Майкл Клейтан». ЗША, 2007 г.
09.00 Прэм'ера! СТБ прадстаўляе: «Кажа і паказвае Мінск». Радые ONline.
09.30 «Аўтапанарама».
10.00 «Відавочнік прадстаўляе: самае смешнае».
10.50 «Вялікі сняданак».
11.30 «Салдаты. Залатыя серыі».
13.15 «Добры дзень, доктар!».
13.50 Фільм «Выйсці замуж за капітана». СССР, 1985 г.
15.30 «Дарагая перадача».
15.40 Ток-шоў «Лёс».
16.30 «24 гадзіны».
16.50 «Асабісты інтэрас».
17.30 Канцэрт М.Задорнава.
19.00 «Аўтапанарама».
19.30 «Тыдзень». Інфармацыйна-аналітычная праграма.
20.40 Фільм «Ахоўнік». ЗША, 2006 г.
22.40 Фільм «Кікуджыра». Японія, 1999 г.
00.45 «Сакрэтныя матэрыялы». Серыял.

07.45 Дабравест.

08.10 Мір вашай хаце.
08.20 Кулінарная праграма «Смачна з Барысам Бурдой».
08.50 Нашы тэсты.
10.00 Медычныя таямніцы.
10.40 Бухта капітанаў.
11.20 «Правы чалавека».
11.40 Тэлебарометр.
11.45 Кінаспробы.
12.05 «Тыдзень моды ў Беларусі». Закрыццё Belorussian Fashion Week.
16.40 Футбол. Чэмпіянат Англіі. Прэм'ер-ліга. Эвертан-Ліверпуль.
18.45 Камедыіны серыял «Дурнушка Бэці-З» (ЗША). 2-я серыя.
19.40 Дакументальны цыкл «Неверагодныя гісторыі каханья» (Украіна).
20.45 Тэлебарометр.
21.05 Джэймс Бонд-Агент 007. Баявік (Вялікабрытанія).
23.20 Культасвет.
23.50 Авантурная меладрама «Кіпень» (Расія).

07.00 «Гарадок».
07.50 Фільм «Не зракаюцца кахаючы...».
11.00 Весткі.
11.15 «Сам сабе рэжысёр».
12.10 Фільм «Эдгар і Крысціна».
14.00 Весткі.
14.15 «Смехапанарама Яўгенія Петрасяна».
14.45 Фільм «Круг».
16.30 «Канцэрт Крысціны Арбакайтэ».
18.10 Прэм'ера. «Смяцца дазваляецца». Гумарыстычная праграма.
20.00 Весткі тыдня.
21.00 «Адмысловы карэспандэнт».
21.30 Фільм «Гувернантка». 2009 г.
23.30 Фільм «Апошні загад генерала».
01.10 «Алег Янкуўскі. Pieta».

07.40 Мультифільм.
08.00 Сёння.
08.20 «Дзікі свет».

08.50 «Іх норавы».
09.20 «Ямо дома!».
10.00 Сёння.
10.20 «Першая перадача». Аўтамабільная праграма.
10.55 «Праспявана ў СССР».
11.55 «Дачны адказ».
13.00 Сёння.
13.25 «Бітва за Поўнач. «1937»».
14.20 «Суд прысяжных: Галоўная справа».
16.00 Сёння.
16.25 «Развод па-руску. Зверскі бізнэс».
17.25 «І зноў добры дзень!».
18.25 «Надвычайнае здарэнне. Агляд за тыдзень».
19.00 Сёння. Выніковая праграма.
20.00 «Чыстасардэчнае прызнанне».
20.55 «Цэнтральнае тэлебачанне».
22.05 Прэм'ера. «Марскія д'яблы. Лёсы».
23.55 «Асабліва небяспечны!».
00.35 «Футбольная ноч».
01.05 «Нерэальная палітыка».

09.30 Веласпорт. Тур Ламбарды. Італія.
10.30 Вось дык так!!!
10.45 Тэніс. Турнір WTA. Лінц (Аўстрыя). 1/2 фіналу.
12.00 Ралі. Ралійная серыя IRC. Абердзін (Шатландыя/Вялікабрытанія). Дзень 2.
13.00 Аўтаспорт. Гонкі ў класе Турынг. Кубак Еўропы. Адрыя (Італія). Гонка 1.
13.30 Веласпорт. Тур Ламбарды. Італія.
14.15 Аўтаспорт. Гонкі ў класе Турынг. Кубак Еўропы. Адрыя (Італія). Гонка 2.
14.45 Ралі. Ралійная серыя IRC. Абердзін (Шатландыя/Вялікабрытанія). Дзень 2.
16.00 Тэніс. Турнір WTA. Лінц (Аўстрыя). Фінал.
17.30 Вось дык так!!!
18.30 Веласпорт. Тур Ламбарды. Італія.
19.45 Вось дык так!!!
20.00 Тэніс. Турнір WTA. Лінц (Аўстрыя). Фінал.
21.30 Бокс.
23.30 Мотаспартыўны часопіс.
23.45 Ралі. Ралійная серыя IRC. Абердзін

(Шатландыя/Вялікабрытанія). Дзень 2.
00.45 Тэніс. Турнір WTA. Лінц (Аўстрыя). Фінал.
02.15 Мотаспартыўны часопіс.

07.00 Аб'ектыў.
07.10 Еўропа сёння (тэлечасопіс каналу «Нямецкая хваля»)
07.40 Тыдзень з радыё «Свабода» (аналітычная праграма).
08.10 Гісторыя пад знакам Пагоні (спазнаваўчая праграма): «Кім быў Кірыла Тураўскі?»
08.15 Вагон (сатырычна-забаўляльная праграма).
08.25 Басанож па свеце (спазнаваўчая праграма): «Новая Гвінея, 1969», ч. 1.
08.50 Незвычайнае жыццё, звычайныя людзі: «Георгі і матылі», дак. фільм, 2004 г., Балгарыя.
09.45 Моўнік (лінгвістычная праграма).
09.55 Калыханка для самых маленькіх.
10.25 «Арол: крмінальная сага», серыял: 6 серыя.
11.25 «Адвага кахаць», маст. фільм, 2005 г., Францыя.
17.05 Прэс-экспрэс (агляд медыяў).
17.20 Прыватная калекцыя (агляд культурных падзеяў).
17.45 «Малая Масква», тэлесерыял: 3 серыя.
18.35 Дакументальная гадзіна: «Рэнэ», дак. фільм, 2009 г., Чэхія.
19.30 Калыханка для самых маленькіх.
19.45 Гісторыя пад знакам Пагоні (спазнаваўчая праграма).
19.55 Моўнік (лінгвістычная праграма).
20.05 ПраСвет (інфармацыйна-публіцыстычная праграма).
20.30 Басанож па свеце (спазнаваўчая праграма): «Новая Гвінея, 1969», ч. 2.
21.00 Тыдзень у «Аб'ектыве».
21.30 Кулінарныя падарожжы Робэрта Макловіча: «Смак Кастыліі».
21.55 Фільматэка майстроў: «Дом дурняў», драма, 2002 г., Расія.
23.40 Тыдзень у «Аб'ектыве».

Шаноўныя чытачы!

Газета «Новы час» працягвае падпіску.
Падпісання можна на любую колькасць месяцаў праз пошту або праз банк. Нашы рэквізіты: нумар рахунку: 3012741108019 у аддзяленні №539 ОАО «Белінвестбанк», код банка 153100739. Адрас банка: 220004, Мінск, вул. Калектарная, 11. Адрас рэдакцыі: 220113, Мінск, вул. Мележа, 1, офіс 1234.

Падпіска на «Новы час» праз пошту

1. Ідзем на бліжэйшае паштовае аддзяленне.
2. На ПАПШТОВЫМ ПЕРАВОДЗЕ пішам суму грашовага пераводу ў лічбах і пропісам.
3. У графе «Ад каго» пішам прозвішча, імя, імя па бацьку.
4. Ніжэй указваем адрас.
5. Ксеракопію плацёжнага дакумента з указаннем тэрміну падпіскі і адрасам дастаўкі абавязкова накіроўваем у рэдакцыю.
6. Кошт падпіскі за адзін нумар — 500 рублёў (на адзін месяц — 2000 рублёў).

Падпіска на «Новы час» праз банк

1. Ідзем у аддзяленне банка і на адмысловым бланку пішам прозвішча, імя, імя па бацьку і адрас.
2. Указваем суму аплаты і здзяйсняем пералік грошай.
3. Ксеракопію плацёжнага дакумента, атрыманага вамі, з указаннем тэрміну падпіскі і адрасам дастаўкі абавязкова накіроўваем у рэдакцыю.
4. Кошт падпіскі за адзін нумар — 500 рублёў (на адзін месяц — 2000 рублёў).

 БЕЛПОЧТА		ф. ПС 112
ЭЛЕКТРОННЫЙ ДЕНЕЖНЫЙ ПЕРЕВОД		
ВЫРУЧКА ☐ НАЛОЖЕННЫЙ ПЛАТЕЖ ☐ № _____ (вход, по карте отправки)		
<input type="text"/> (сумма цифрами)	<input type="text"/> (сумма прописью)	
ПОЛУЧАТЕЛЬ _____ Г-та «Новы час», р/с 3012741108019 отд. №539 ОАО «Белінвестбанк», код 153100739, УНН 190790926		
КУДА _____ 220004, г. Мінск, ул. Коллекторная, 11 (почтовый код, адрес получателя, телефон)		
ОТПРАВИТЕЛЬ _____ (почтовый код, адрес отправителя, телефон)		
АДРЕС _____		
Доставка ☐ уведомление ☐	☐ простое ☐ заказное ☐ электронное	
_____ (назначение платежа)		
_____ (письменное сообщение)		
Отметки отделения почтовой связи места приема: (почтовый код, оттиск контрольно-переводной печати, кол. шт.) № перевода по ф. 5 _____ Время приема _____ ч. _____ мин. Подпись _____		

Для тех, хто прымае рашэнні!

НОВЫ ЧАС

www.novychas.org

КВИТАНЦИЯ	ЧИУП «Час навінаў» (получатель платежа)			
	отд. №539 ОАО «Белінвестбанк» (наименование банка)			
	Счет получателя	3012741108019	Лицевой счет	Код 739
	УНП*	190790926		
	_____ (фамилия, имя, отчество, адрес)			
	Вид платежа		Дата	Сумма
Период подписки указывает абонент				
Плательщик				
			Пеня	
			Всего	
Кассир				

▶ ПАДРАБЯЗНАСЦІ

СПРАВА НРА

Алег НОВІКАЎ

У Беларусі працягваюцца ператрусы і арышты па справе спробы падпалу расійскай амбасады, адказнасць за які ўзяла на сябе групка «Сябры свабоды». У тым, што зараз адбываецца, ёсць пэўная аналогія са справай «Новай рэвалюцыйнай альтэрнатывы» (НРА) — арганізацыі, якая быццам здзейсніла шэраг тэрактаў у Расіі напрыканцы 1990-х гадоў.

1996 год. Ужо амаль два гады ішла першая чачэнская вайна. Чарговы восеньскі прызыў. Зноў у калідорах ваенкаматаў — шэрагі напаўголых хлопцаў, зноў там вырашалася, хто атрымае ад радзімы шанец на рэалізацыю святаго права папоўніць спісы забітых. На карнізе аднаго з ваенкаматаў Масквы спрацавала самаробная выбуховая прылада. Запальная бомба павінна была выклікаць начны пажар у памяшканні, дзе захоўваліся справы рэкрутаў, але шкоды Міністэрству абароны нанесена не было.

У прэсе з'явіліся спасылкі на невядомую раней «Новую рэвалюцыйную альтэрнатыву», якая ў сваёй заяве абуралася чачэнскай вайной. Аналіз тэксту дазволіў аднесці яе аўтараў да актывістаў радыкальнага левага спектру.

На працягу года адбылося яшчэ некалькі інцыдэнтаў — каністра з бензінам падарвалася побач з офісам Федэрацыі прафсаюзаў, каля будынку Галоўнай ваеннай пракуратуры знойдзена самапальная бомба. Паўсюль той жа подпіс — НРА. Кампетэнтнымі органамі заведзены справы, але пра вынікі расследавання нічога не паведамляецца.

Між тым, ранкам 22 красавіка 1997 года лідэр камуністаў Генадзь Зюганаў накіраваўся на Чырвоную плошчу, каб ускласці кветкі да Маўзалею. Раптам некалькі маладых панкаў закідалі Зюганова памідорамі за «здару рэвалюцыйным ідэалам». Сярод арыштаваных быў Андрэй Сакалоў. Пасля выхаду з КПЗ, дзе хлопцаў трымалі некалькі дзён, ён вырашыў адпомсціць.

У ліпені 1997 года, у чарговы ўгодкі расстрэлу царскай сям'і, на Ваганькаўскіх могілках у Маскве Андрэй здзейсніў падрыў мемарыяльнай пліты Раманавых. На сцяне Андрэй пакінуў надпіс: «Зарплату працоўным!» «Органы» падазрона хутка выйшлі на Сакалова і пасадылі за вандалізм.

І тут у краіне пачалася своеасаблівая вайна з помнікамі. Правыя ў адказ на выхадку Сакалова пачалі пагражаць узарваць маўзалеі і іншыя мемарыялы бальшавікоў. Левыя абяцалі пусціць у паветра помнікі ўсім царам. Перапалка на старонках прэсы хутка перайшла ў жыццё. У Маскве была закладзена міна пад помнік Пятру Першаму працы Цэрэтэлі. Адказнасць узяў нейкі Рэўаенасвет РСФСР.

І тут «органы» праявілі незвычайную аперацыйнасць. Прайшла серыя арыштаў цалкам сталых палітыкаў са сталінскага лагера: самым вядомым з якіх быў «чырвоны капіталіст» Ігар Губкін. На іх павесілі тыя самыя «царскія» выбухі і адправілі ў Лефортова. Калі прайшлі ўсе мажлівыя тэрміны папярэдняга зняволення, Губкін пачаў чакаць суда на волі. Грамадскасць не разумела, чаго марудзяць спецслужбы: здавалася — зачыняй справу, афармляй прысуд, атрымлівай узнагароды і новыя прызначэнні. Ці то доказаў замала і баяцца, што справа разваліцца ў судзе, ці рыхтуюць справу якога-небудзь «аб'яднанага тэрарыстычнага цэнтра»? Апошняя гіпотэза аказалася больш дакладнай.

У канцы лістапада 1998 года ў Краснадары за распіваннем віна нарад міліцыі застукаў групу валасатай моладзі. У 18-гадовага Генадзя Непшэкуева знайшлі ў рук-

заку дзве «лімонкі». Падчас допыту Непшэкуеў прызнаўся ў падрыхтоўцы выбуху краявой адміністрацыі і намеры забіць тагачаснага губернатара Краснадарскага краю Мікалая Кандраценка. Па словах хлопца, дапамагаць яму павінна была нейкая Маша. У Машы ў Маскве была сяброўка Ларыса Шчыпцова, што займалася выпускам касет з запісамі рок-групоў, якія пасля прадала. Ларыса аказалася сапраўдным падарункам для спецслужбаў. Па яе запіснай кніжцы было здзейснена каля 20 ператрусаў і допытаў толькі ў расійскай сталіцы. Ларыса, па версіі «органаў», і была адным з ключавых рычагоў «міжнароднай змовы».

У выніку яе — 25-гадовую на той момант цяжарную жанчыну — пад аховай «Альфы» даставілі ў турму краснадарскага ФСБ. Аднак у выніку справа зноў развалілася. Шчыпцову пасадылі не за тэрарызм, а за перавоз выбуховых рэчываў. На зоне яна нарадзіла дачку.

Напачатку верасня 1999 года прыйшла вестка пра падазроны акт гуманізму, здзейснены расійскай юстыцыяй — прэзідыум Краснадарскага краявога суда вынес рашэнне пра замену Ларысе чатырох гадоў зняволення на чатыры гады ўмоўна. Цікава, што яна ўспрыняла рашэнне не вельмі радасна.

«Па-мойму, гэтыя маньжкі вышуку жадаюць выявіць мае «злачынныя сувязі», — казала Ларыса Шчыпцова ў інтэрв'ю адной з газет.

Ход прэзідэнцкай перадвыбарнай кампаніі, якая праходзіла пад кананадой выбухаў тэрарыстаў, паказаў, што яна мела рацыю.

У ноч на 4 красавіка 1999 года ў Маскве ў прыёмнай ФСБ выбух-

нуў зарад, эквівалентны кілаграму трацілу. Усе, хто прайшоў праз чараду ператрусаў і допытаў па «краснадарскай справе», вобразна кажучы, перахрысціліся. Выбух, па прызнанні «органаў», быў праведзены дасведчаным прафесіяналам. «Хоць гэта яны на нас не павесяць!» — уздыхнулі з палёгкай інтэлігентны і панкі.

Але радаваліся рана. Раптам усплыла папера, дасланая на станцыю «Рэха Масквы». Зноў «Новая рэвалюцыйная альтэрнатыва!» Па факце выбуху была заведзена справа. Пуцін, тады яшчэ не прэзідэнт, даў слова знайсці і арыштаваць вінаватых.

І тут пачалася нешта фантастычнае. Паралельна пачатку баявых дзеянняў на Каўказе адбыўся сапраўдны выбух у падземнай краме на Манежнай плошчы. Версіі зноў дзве — ісламская і левацкая. Шукаюць НРА. Аднак тут на сцэне з'явіўся экзатычны пісьменнік Сяргей Піменаў, які адкрыта ўзяў на сябе адказнасць за выбух. Фігура Піменава настолькі смешная, што ставіць у тупік. Значна больш грамадства цяпер пачало турбаваць пытанне пра прафесіяналізм спецслужбаў, якія паспяшаліся раструбіць пра «новую вылазку левага тэрарызму». У выніку інцыдэнт на Манежнай быў у пажарным парадку інфармацыйна перакрыты выбухамі жылых дамоў у Маскве і Валгадонску. На гэтай хвалі Пуцін быў абраны прэзідэнтам.

Аднак справу пра выбух у офісе ФСБ трэба было зачыніць. І тут распачалася папросту камедыя. Спачатку на Лубянцы казалі, што знайшлі тэрарыстаў, якія схаваліся ў Сібіры ў секце Вісарыёна. Аднак пасля ад гэтай версіі адмовіліся. Затое хутка ва ўласным пад'ездзе была арыштавана ўсё тая

ж Ларыса Шчыпцова. Яе ўзялі за выбух у прыёмнай ФСБ, падчас якога, нагадаем, яна сядзела ў краснадарскай турме. На закуску арыштавалі Сакалова, калі ён выйшаў з дому, як гаворыцца ў дакументах следства, «з пісталетам і мяшком патронаў». У той вечар Андрэй, дарэчы, павінен быў выступаць на прэс-канферэнцыі.

Ларыса і Андрэй адсядзелі чарговыя тэрміны. Пасля гэтага пра левых тэрарыстаў у Расіі, дзякуючы Богу, больш не ўзгадалі.

«Калі верыць спецслужбам, прэзідэнту і СМІ, — кажа палітолаг Уладзімір Тупікін (Масква), — Расія літаральна напоўнена тэрарыстамі. Дзе ж тады сур'ёзнае, на ўзроўні аналітыкі, а не крыкаў, інфармацыйнае процідзеянне пагрозе? Чаму па тэлевізары не выступаюць сур'ёзныя навукоўцы, якія даказваюць бесперспектыўнасць тэрарызму з разнастайных пазіцый — з палітычнай, філасофскай, маральнай, з пункту гледжання асабістых лёсаў тэрарыстаў і іх асяроддзя? Чаму не змагаюцца яны за розумы маладых? Ці не жадае «хтосьці», каб не атрымалі шырокую агалоску факты, які маніпулявалі тэрарыстамі спецслужбы — і не толькі «чужыя», але і «свае»? Ці, наогул, гэты «хтосьці» не жадае прадухіляць новую, сапраўдную хвалю тэрарызму? Тэрарызм — гэта ж выдатная нагода для ўзмацнення жорсткасці рэжыму, для ліквідацыі грамадзянскіх правоў, свабоднай прэсы, для ператварэння банальнага недэмакратычнага рэжыму, якім з'яўляецца рэжым Пуціна, у сапраўдную дыктатуру. Не факт, што зацікаўлены ў гэтым сам Пуцін. Але вось «пэўныя кругі»... Можна іх нават і вызначыць пры жадаванні, але гэта тэма для асобнага артыкула».

Надзeya Рак, злева, і Ларыса Шчыпцова, справа, у 2003 г.

▼ ЯНЫ ПРА НАС: ЗАМЕЖНАЯ ПРЭСА ПРА БЕЛАРУСЬ

Беларускаму «цуду» прыйшоў канец. Цяперашняя сітуацыя для Беларусі пагражае скачком коштаў, падзеннем узроўню жыцця і ўсімі іншымі аспектамі дзікага капіталізму з бандытамі, закладнымі аўкцыёнамі і масавай эміграцыяй беларусаў. Лукашэнка мае толькі два выйсця. Ці правесці маштабную прыватызацыю беларускіх дзяржаўных прадпрыемстваў пры ўдзе левага карпарацыяна — і тады абавязкова давядзецца вярнуць свабоду прэсы, вольныя выбары і адказаць на шэраг непрыемных пытанняў. Ці дазволіць прыватызацыя маёмасць расіянам па таных коштах. А гэта будзе азначаць страту Мінскам сваёй незалежнасці. У цяперашнім свеце дазволіць сабе «цуды» могуць толькі дзяржавы з магутнай эканомікай і надзейнымі рынкамі збыту. «Цуды»

ж, пабудаваныя дзякуючы чужым фінансавым датацыям, лёгка могуць быць разбураныя як эканамічным крызісам, так і свядомымі дзеяннямі тых, хто «інвеставаў» у такія праекты. Прыклад Беларусі даказвае: калі ўтрыманец становіцца непатрэбным, Крэмль пазбаўляецца ад яго без шкадавання.

«Український Тижень» (Україна)

Па вялікаму рахунку, цяпер, перад выбарамі, перад Лукашэнкам стаіць вельмі сур'ёзная праблема легітымізацыі гэтых выбараў. Раней было ўсё проста — Запад выбары не прызнаваў, прызнала Расія і СНД, і Лукашэнка гэтага хапала. А што будзе, калі выбары не прызнае ніхто — ні Запад, ні СНД, у тым ліку і Расія? Улічваючы гэтыя

акалічнасці, Лукашэнка не трэба ісці на абстрактнае адносіна з Масквой.

«ВВС» (Вялікабрытанія)

«Я б прагаласаваў за іншага кандыдата, але яго няма», — з ціхай роспаччу сказаў мне адзін з працоўных на МАЗе. І гэта сапраўды так — палітычная «паляна» ў Беларусі зачышчана да поўнага бляску, як любая з плошчаў Мінска. Вядома, сам Лукашэнка, кажучы пра «восем сотняў, здольных у адкрытую супрацьстаяць уладзе на мітынггах», моцна згусчаў фарбы. Супернікаў усярэдзіне Беларусі ў яго больш, а тых, каму бацька папросту надакучыў, і зусім мора. Але, верагодна, гэтыя людзі пакінуць сваё меркаванне пры сабе і прагаласуюць «як трэба».

«Невское время» (Расія)

Развод Крамля і Лукашэнкі быў непазбежным. Зараз ён адбыўся. Пра гэта можна казаць з усёй пэўнасцю. Складана ўявіць сабе абдымкі Мядзведзева і Лукашэнкі. Нават поціск рукі складана ўявіць пасля такіх рэзкасцяў. Хто страціць больш ад такога разводу? Лукашэнка, вядома, быў адзіным саюзнікам Расіі. Але як ён «быў», так і Расія, для якой Мінск быў найважным саюзнікам, таксама ўжо «была». Гэта пройдзены этап, якія б ні гучалі словы пра партнёрства ў саюзнай дзяржаве. Лукашэнка не зможа далучыцца да альтэрнатывага цэнтры сілы. Нікому з тых, хто тэрарычна мог бы спансаваць беларускі рэжым, Лукашэнка не патрэбен. Ён перамога на снежаньскіх выбарах. Але што далей?..

«Независимая газета» (Расія)

МІЖНАРОДНЫЯ НАВІНЫ

ВЕНЕСУЭЛА. ЧАВЕС СТАНОВІЦЦА ТРАЦКІСТАМ

Заходнія спецыялісты, якія робяць маніторынг палітычных працэсаў у Венесуэле, пачалі казаць пра магчымы альянс Уга Чавеса і трацкістаў. Раман паміж імі пачаўся год таму, калі ў Каракасе на спецыяльным з'ездзе левых партый з усяго свету Чавес нечакана заклікаў да стварэння новага V Інтэрнацыяналу. У Інтэрнацыянале Чавеса трацкісты адразу пабачылі ідэйную і праграмную пераемнасць з Чацвёртым інтэрнацыяналам, створаным Львом Троцкім у 1938 годзе. Акрамя таго, баліварскі лідэр не раз падчас тэлевізійных выступаў называў сябе прыхільнікам «тэорыі перманентнай рэвалюцыі», якую прыдумаў Леў Давыдавіч. На згаданую сустрэчу ў Каракасе таксама быў запрошаны Усевалад Волкаў — унук Троцкага, які жыве ў Мексіцы. Аднак галоўным момантам пачатку сяброўства трацкістаў і Чавеса з'яўляецца канфлікт Уга з мясцовай кампартыяй, якая адмовілася ўступаць у створаную Чавесам Аб'яднаную сацыялістычную партыю Венесуэлы (PSUV), паколькі лічыць яе ідэя аморфнай. Больш таго, лідэр камуністаў назваў Чавеса «дзіўнай птушкай, якая стаіць на трох лапах — ідэі Балівара, хрысціянстве і марксізме». У такой сітуацыі маргінальныя трацкісцкія групы маюць шанец пранікнуць у партыйную структуру Чавеса. Па сваёй ідэя-палітычнай падрыхтаванасці яны на галаву вышэй значнай часткі яе сярэдняга кіраўнічага звяна венесуэльскага рэжыму. Пакуль цяжка казаць, чым закончыцца гэты працэс. Як мінімум, тэрэтычная спадчына Троцкага будзе скарыстана Чавесам пры распрацоўцы статутных і праграмных дакументаў Інтэрнацыяналу. Як максімум — Чавес можа даць імпульс усяму трацкісцкаму руху ў свеце, стаўшы галоўным нашчадкам Льва Давыдавіча.

Па матэрыялах амерыканскай прэсы

ЗІМБАБВЕ. ЗАБАРОНЕНЫ РОК-ГУРТ

Улады Зімбабве паставілі забараніць тур рок-гурта «Freshlyground» з Паўднёвай Афрыкі. Таксама ўсім каналам тэлебачання і радыёстанцыям забаронена трансляваць песні гурта. «Freshlyground» даволі папулярны ў рэгіёне калектыў. Дастаткова сказаць, што ягоныя музыканты дапамаглі спявачцы Шакіры выканаць гімн апошняга чэмпіянату свету па футболе. Прычынай забароны калектыву ў Зімбабве, відавочна, стала апошняя песня «Chicken to Change», галоўны герой якой дыктатар Роберт Мугабэ. Увогуле, забароны «Freshlyground» трэба было чакаць даўно. У 2008 годзе, падчас прэзідэнцкіх выбараў у Зімбабве, гурт выступаў на мітынгах галоўнага кандыдата апазіцыі Моргана Тсвангіраі, які перамог Мугабэ ў першым туры. Другога туру не адбылося з-за таго, што лідэр апазіцыі зняў кандыдатуру на знак пратэсту супраць паліцэйскага ціску на сваіх актывістаў. Пасля гэтага «Freshlyground» хацелі абвясціць Зімбабве байкот, аднак Мугабэ, здаецца, іх апырэздзіў.

Па матэрыялах «Gazeta Wyborcza» (Польшча)

МАЛДОВА. ВУЛІЦА Ё ГОНАР АНТАНЕСКУ

У Малдове з'явілася першая вуліца, якая названая ў гонар Іона Антанеску — румынскага вайскоўца і дыктатара, які ў часы другой сусветнай вайны стаў на баку Берліна і амаль цалкам знішчыў яўрэйскае насельніцтва Малдовы. Тым не менш, некаторыя малдаўскія палітыкі гатовыя прабацьчы генералу ўсе згаданыя ўчынкi за тое, што ён хоць на некаторы час вярнуў Малдову ў склад Румыніі. Нагадаем, што ў 1940 годзе ў рамках дамовы Молатава — Рыбентропа частка Румыніі стала Малдаўскай ССР. У цяперашняй Малдове цягнуцца спрэчкі пра ролю Антанеску ў гісторыі краіны. Прыхільнікі уніі Малдовы з Румыніі заклікаюць ушанаваць яго імя, нават абвясціць героем Малдовы. Праціўнікі рашуча супраць. Так ці інакш, першая вуліца імя Іона Антанеску — ужо факт. Яна, праўда, знаходзіцца не ў буйным горадзе, а ў маленькай вёсцы Кудру. Цікава, што мясцовыя ўлады, якія прынялі рашэнне пра перайменаванне вуліцы, кажуць, што ніякай палітыкі тут няма. Папросту ў 1930–1940-я гады тут знаходзілася віла Антанеску. З тых часоў мясцовыя называюць вуліцу, на якой яна стаяла, вуліцай Антанеску. Улады такім чынам толькі замацавалі тое, што даўно стала тапанімічнай нормай.

Па матэрыялах «Новай газеты» (Малдова)

ЦІКАВА

БЫВАЙЦЕ, СЭР ПІТКІН!

Іван Біч

4 кастрычніка на 96-м годзе жыцця ў доме састарэлых на востраве Мэн у Вялікабрытаніі памёр Норман Уіздам, камічны актёр, які выканаў ролю славутага містэра Піткіна. Пры жыцці яго лічылі самым смешным комікам у свеце пасля Чарлі Чапліна.

Мала хто ведае, што да выхаду на экраны серыялу пра Джэймса Бонда, менавіта Піткін, а не агент 007 быў вобразам Вялікабрытаніі. Больш таго, геаграфія папулярнасці Нормана Уіздама была значна шырэйшай за героя раману Яна Флемінга. У краінах Усходняга блоку фільмы пра Бонда лічыліся прадуктам імперыялістычнай прапаганды і, адпаведна, былі пад забаронай. А вось грывасы і пангамімы Піткіна цэнзары палічылі чамусьці нейтральнымі для справы марксізму-ленінізму. Больш таго, некаторыя савецкія кінакрытыкі сцвярджалі, што прыгоды Піткіна на экране ілюструюць, як цяжка ў класавым грамадстве тым, хто не належыць да істэблішменту.

У выніку амаль усе фільмы пра Піткіна былі паказаныя ў кінатэатрах Усходняй Еўропы. У СССР, дарэчы, Піткіна агучваў Георгій Віцын. А ў Албаніі Піткін нават стаў нацыянальным героем дзякуючы мясцоваму дыктатару Энверу Ходжа. Энвер быў заўзятым фанатам Нормана Уіздама, таму фільмы з яго ўдзелам паказвалі ў Албаніі вельмі часта. Іншых заходніх актёраў албанцы да краху камунізму ўвогуле не ведалі. Не дзіўна, што пасля падзення Берлінскай сцяны, калі Норман прыехаў у Албанію, яго сустракалі як мега-зорку. На цэнтральнай плошчы Ціраны, сталіцы краіны, каб паглядзець на госьця, сабраўся шматтысячны натоўп. Актёра вітаў асабіста прэзідэнт дзяржавы. Сам Норман

быў вельмі здзіўлены. На той час ягоныя фільмы паказвалі хіба што ў рубрыцы «настальгія».

Кульмінацыя папулярнасці Піткіна выпала на мяжу 1950–60-х гадоў. Лічыцца, што на стварэнне вобразу Піткіна Нормана падштурхнуў сам Чарлі Чаплін. Абодва актёры сустрэліся ў 1950 годзе. Чаплін прапанаваў Норману стварыць свайго сталага экраннага персанажа.

Уіздам не быў навічком у гэтай справе. Яго дэбют у кіно адбыўся ў 1948 годзе. Раней ён прайшоў цікавы жыццёвы шлях. Хлопчыку, народжанаму ў сям'і алкаголікаў у 1915 годзе, давялося рана пайсці з хаты і зарабляць самому на жыццё. Адначасова Норман хапаўся за ўсё што можна: займаўся боксам, служыў мараком, працаваў апэратарам тэлефоннай станцыі, быў афіцыянтам і музыкам.

Калі пачалася другая сусветная вайна, Уіздама накіравалі служыць у сувязь. У вайскавай частцы ён пачаў, як бы ў нас казалі, удзельнічаць у творчай самадзейнасці. Пасля вайны Норман чамусьці вырашыў заняцца актёрскай справай. Тры тыдні ён хадзіў па актёрскіх агентах Лондана, пакуль не падпісаў першы кантракт. І адразу пачаў развіваць свой вобраз — правінцыйнага ідыёта, які ўступае ў канфлікт з усімі прадметамі навокал: ад дзвярэй да ўласнага ценю.

Норман адразу спадабаўся аўдыторыі. На адным з першых шоу нейкая дзяўчына ў залі смяялася так моцна, што вывінула сабе сківіцу. Праз два гады Норман стаў зоркай мюзік-хола і гастраліваў па краіне. У дадатак ён быў адным з самых улюбёных комікаў каралеўскай сям'і. Яго часта запрашалі выступаць перад каралеўскім дваром.

Праз тры гады пасля сустрэчы з Чапліным Норман сапраўды зрабіў першы фільм «Trouble in Store». Стужка была вельмі прахалодна сустрэтая крытыкамі, аднак не глядачамі. «Trouble in Store» імкліва прарваўся ў дзесятку самых папулярных фільмаў года. Неверагодна, аднак Норман

Уіздам са сваімі камедыямі пра Піткіна змог пратрымацца на вяршыні папулярнасці аж да 1966 года. Адначасова ён працягваў працаваць на тэлебачанні, паставіўшы задачу — рабіць адзін скетч на тыдзень. Яго шоу на тэлебачанні таксама карысталася папулярнасцю. У 1964 годзе 18 мільёнаў брытанцаў глядзелі пародыю Нормана Уіздама на Рабінзона Круза.

У 1966 годзе з'яўленне Джэймса Бонда вызначыла цалкам новы фармат брытанскага кіно. Хутчэй нават, пахавала старую брытанскую індустрыю, паколькі фільмы кіштальту прыгодуў Джэймса Бонда можна здымаць выключна ў Галівудзе. Моладзь — асноўны глядач — патрабавала нейкага цыннічнага і адначасова «крутога» героя. А дурань містэр Піткін яўна не пасаваў такому крытэру.

На момант заканчэння працы над Піткіным Норман Уіздам быў вельмі заможным чалавекам. Цікава, што Піткін у працэсе сабраў больш грошай за Бонда. Норман Уіздам калекцыянаваў машыны, меў вялікую яхту і жыў на арыстакратычнай віле. Аднак хутка фартуна здрадзіла яму. Спачатку ад яго сышла жонка з двума дзецьмі. Пасля ён быў вымушаны заплаціць 200 тысяч фунтаў за тое, што не ў свой час сплаціў падаткі. Пасля гэтай гісторыі Норман пачаў весці больш сціплы лад жыцця.

Нягледзячы на ўсе праблемы, нават будучы старым чалавекам, ён працягваў гастраліваць і здымаўся ў кіно. У 2008 годзе ён апошні раз з'явіўся на экране ў адным з серыялаў.

У 2000 годзе Уіздам атрымаў рыцарскі тытул за ўклад у брытанскую кінематаграфічную індустрыю.

Норман Уіздам увайдзе ў гісторыю таксама як актёр, які здолеў памерці двойчы. 28 снежня 2008 года «Sky News» абвясціла, што Норман Уіздам памёр, прадставіўшы загадкавыя напісаныя некролаг. Пра смерць коміка таксама абвясцілі некаторыя тэлевізійныя каналы і напісалі на шматлікіх вэб-сайтах. Неўзабаве, калі стала відавочна, што іншыя крыніцы нічога пра смерць Нормана не ведаюць, «Sky News» хуценька прыбрала некролаг, заявіўшы, што гэта было выдадзена па памылцы ў адказ на пьганні ў e-mail.

Навіна пра смерць Нормана ад 4 кастрычніка 2010 года, на жаль, аказалася праўдай.

МЕРКАВАННЕ

ГЭТЬ КУЧМУ-2

30 верасня ва Украіне адбыўся фактычна канстытуцыйны пераварот — з парламенцка-прэзідэнцкай (галоўнае дасягненне «аранжавай» рэвалюцыі) дзяржава стала зноў прэзідэнцкай. Што значаць такія змены для «аранжавай» апазіцыі? На гэты і іншыя пытанні журналіста «НЧ» Алега Новікава адказвае кіеўскі палітолаг Юрый Дакукін.

Даведка:

30 верасня 17 з 18 суддзяў Канстытуцыйнага суда прызналі папраўкі ў тэкст Канстытуцыі Украіны, унесеныя ў рамках так званай палітрэформы 2004 года, незаконнымі. У выніку ў краіне ўстанаўліваецца папярэдняя дзяржаўная мадэль — прэзідэнцкая рэспубліка. Гэта значыць, што Кабмін зноў цалкам падкантрольны кіраўніку дзяржавы. Выключна прэзідэнт можа ўносіць на разгляд Вярхоўнай Рады кандыдатуры прэм'ер-міністра. Таксама толькі прэзідэнт мае права адпраўляць урад у адстаўку і цалкам фармуе сілавы блок. Прэзідэнт можа адмяняць указы ўраду і рэарганізоўваць органы цэнтральнага кіравання.

— *Вядома, што Партыя рэгіёнаў унутры неаднародная. Раней некаторыя яе лідэры (такія, як Ключоў і Ахметаў) выступалі супраць абмежаванняў паўнамоцтваў парламенту. Ці не пагражаюць апошнія папраўкі абвастраннем канфлікту паміж групамі ўнутры кіруючай партыі?*

— Змены ў Асноўны закон былі сапраўды зробленыя па ініцыятыве адміністрацыі прэзідэнта. І толькі факт гэтай ініцыятывы можна лічыць перамогай групы Віктара Фёдаравіча над унутранай апазіцыяй, якая бачыла ў парламенцкай сістэме гарантыю таго, што выканаўчая ўлада будзе з ім лічыцца. Навацыі наўрад ці спадабаюцца шматлікім сябрам Партыі рэгіёнаў. Нельга забываць таксама, што Сяргей Лёвачкін — кіраўнік адміністрацыі і галоўны ідэолаг рэформы — мае напружаныя асабістыя адносіны з прадстаўнікамі Ахметаўскай групы, да якіх, дарэчы, адносяць і старшыню ўраду Міколу Азарава. Апошні ў выніку змен у Канстытуцыі аказаўся папросту заложнікам прэзідэнта. Цяпер, каб адправіць яго ў адстаўку, Януковічу не трэба будзе кансультавацца з дэпутатамі. Дастаткова аднаго ягонага подпісу. А пра тое, што Азараў хутка вызваліць кабінет старшыні Кабміну, кажуць усе. Запланаваны на восень рост камунальных плацяжоў плюс падзенне рэйтыngu даверу да партыі і бюджэтны крызіс ствараюць падставу для падобнага кроку прэзідэнта. Іншымі словамі, новы закон быў патрэбны прэзідэнту ў тым ліку і для таго, каб у выніку пагрозы хутка змяняць склад міністраў, перакладаючы на іх адказнасць за дронны стан эканомікі. Так ці інакш, перамены паскорыць працэсы дэцэнтралізацыі ў шэрагах Партыі рэгіёнаў. Пасля таго, як завяршацца прызначаны на 15 кастрычніка мясцовыя выбары, трэба чакаць росту канфрантацыі паміж «белаблакітнымі», а магчыма нават расколу партыі.

— *А што будзе з маленькімі партыямі, якія ўваходзяць у склад кабінета? Маю на ўвазе камуністаў і партыю Літвіна.*

— Літвіну не пазайдросціш. Па-першае, ён як спікер губляе былы статус. Раней спікер кардынаваў працу ўсіх органаў парламенту, быў пасярэднікам паміж галінамі ўлады. Цяпер ён адказны хіба што за тэхнічную падрыхтоўку працы дэпутатаў.

Але галоўнае ў іншым. Рэформа — гэта таксама адмена закону аб імператарым мандаце, які дазваляў лідэрам фракцый неяк кантраляваць сяброў сваёй групы. Цяпер дэпутаты могуць галасаваць так, як захочуць. Сярод дэпутатаў Літвіна даўно існуе фронда на карысць Партыі рэгіёнаў. Сёння гэтай групе нічога не замінае перайсці ў іншую фракцыю. Тое ж самае і з камуністамі. Парламент вяртаецца ў часы дыфузных сітуацыйных большасцяў, якія будуць узнікаць пад галасаванне за асобныя законы. У кожным канкрэтным выпадку прэзідэнту трэба назбіраць неабходныя 226 галасоў. Танней купляць не фракцыі, а асобных парламентарыяў. Дарэчы, камуністы выступілі супраць паправак, аднак чамусьці пры гэтым папрасілі прэзідэнта, каб ён пакінуў іх у складзе Кабміна. Аргументацыя тут такая: для правядзення маштабных рэформаў трэба, каб ва ўрадзе было як мага больш прадстаўнікоў розных партыяў.

— *Ці прывядзе рэформа да змены твару апазіцыі?*

— Так. Цалкам мяняецца канфігурацыя парламенцкай апазіцыі. Што да фракцыі Юліі Цімашэнка, то яна застаецца маналітнай. Тыя, хто хацеў адтуль збегчы, даўно збеглі. Затое ў кантэксце адмены закону пра імператарым мандат наступствы рэформы значаць развал фракцыі «Наша Украіна». На яе базе могуць з'явіцца як мінімум тры групы — група Кірыленкі, група Юшчанкі і група Давіда Жваніа. Аднак новы закон значыць не толькі дзяленне, аднак таксама канец унутранай барацьбы за лідэрства ў фракцыі «Наша Украіна», якую вялі тры згаданыя кангламераты. Паколькі прадмет канфлікту — пасады кіраўніка фракцыі — няма, можна падумаць пра пачатак нейкага аб'яднання супраць агульнага праціўніка. І, акрамя таго, паколькі дэпутаты цяпер хутчэй маюць дарадчы голас, ім няма чаго губляць.

— *Ці сімвалічнае вяртанне ў прававы парадак часоў Кучмы адродзіць настроі Майдану і дасць імпульс апазіцыі?*

— Гэта не проста вяртанне ў 2004 год. У папраўках хаваецца адна вельмі небяспечная дэталі. Януковіч абіраўся па версіі канстытуцыі 2004 года. Такім чынам, з яе адменай яго цяперашні тэрмін становіцца нулявым. І, адпаведна, ён можа яшчэ тры разы балатавацца на пасаду кіраўніка дзяржавы. Натуральна, эмоцый з гэтай і іншых прычын хапае. БЮТ ужо пачаў старую песню з блакадай трыбуны ў зале Рады і патрабуе перагледзець рашэнне ад 30 верасня, паколькі судзі не мелі права яго прымаць. Аднак пакуль актывізацыя грамадства не назіраецца. Магчыма таму, што мадэль парламенцкай рэспублікі, якая існавала амаль 6 гадоў, таксама аказалася далёка не ідэальнай. Пра Кучму і ягоныя фокусы ўсе неяк забыліся. Затое ў памяці захаваліся падзеі апошніх гадоў: бясконца ўрадавыя крызісы, бойкі падчас сесій, прызначэнні на пасады міністраў вельмі адыёзных палітыкаў, войны паміж урадам і прэзідэнтам і г.д.

— *15 кастрычніка ў краіне пройдуць мясцовыя выбары. Якое іх значэнне ў глабальным плане? Якія вашы прагнозы?*

— Выбары павінны адказаць на пытанне, ці зможы апазіцыя скарыстацца серыяй праваў ураду і фактычна адраджацца ў цяперашнім фармаце з цяперашнімі лідэрамі. Калі так, то гэта будзе рэнэсансам Цімашэнка і Юшчанкі. Калі не — пачнецца перазагрузка апазіцыі, якая можа цягнуцца аж да парламенцкіх выбараў 2012 года. Выбары, у любым выпадку, будуць цікавымі з пункту гледжання развіцця палітычных тэхналогій. Партыя рэгіёнаў ідзе на іх з ноў-хаў. Замест таго, каб падрабляць вынікі, як у 2004 годзе, яна дробіць аранжавых, стварае фантомныя партыі з назвамі, падобнымі на назвы вядучых партыяў апазіцыі, надае імідж галоўнай партыі апазіцыі праекту «Сильная Украина», лідэр якой Сяргей Цігіпка ёсць сябрам ураду Азарава. Таму таксама цікава, ці з'есць такую нажыўку электарат?

ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

ФЕЛІКС КУЛАЎ

Партыя «Ар-Намыс» («Годнасць»), лідэрам якой з'яўляецца экс-прэм'ер Кыргызстана Фелікс Кулаў, стала чарговым сябрам незвычайнага інтэрнацыяналу, які партыя «Единая Россия» (ЕР) будзе на тэрыторыі Садружнасці. Кіраўніцтва «Ар-Намыс» падпісала дамову ў Маскве з адзінаросамі, адпаведна якой ЕР бярэ «Ар-Намыс» пад свае крыло. З расійскага боку дамову падпісаў Барыс Грызлоў. Гэта дамова дала палітолагам падставу казаць пра тое, што ў партыя «мядзведзёў» ствараюць нейкі свой інтэрнацыянал. Раней падобныя пагадненні з партыяй Грызлова заключылі Дэмакратычная партыя Малдовы і партыя «За справядлівую Грузію». У 2005 годзе ЕР падпісала дамову пра супрацоўніцтва з Партыяй рэгіёнаў ва Украіне. У ЕР таксама ёсць дамовы пра супрацоўніцтва і забеспячэнне фінансавай дапамогі кіруючым партыям у сепаратысцкіх грузінскіх рэгіёнах — Паўднёвай Асеціі і Абхазіі. Самы вялікі парадокс міжнароднай працы адзінаросоў у тым, што ў Расіі ЕР лічыцца партыяй правага цэнтру. Між тым, у Малдове і ва Украіне яна працуе хутчэй з левымі. А ў іншых рэгіёнах — з партыямі папулісцкага кшталту. Аднак гэта не вельмі бянтэжыць лідэраў ЕР. Па іх словах, крытэрыі падбору саюзнікаў адзіны — яна павінна як мага больш эфектыўна лабіраваць палітычныя і эканамічныя інтарэсы Расіі ў сябе на месцах. Цікава, што заходнія палітолагі ацэньваюць такія метамарфозы як пазітыўны знак. Расія больш не разглядае свет з пункту гледжання «сяброў» і «ворагаў», а вылучае па структуры «інтарэсаў».

МАРЫНА СІЛЬВА

Менавіта кандыдат бразільскай партыі Зялёных, а не яе апанентка з Партыі працоўных Дзілма Руссэф стала героем прэзідэнцкіх выбараў. Дзілма не здолела перамагчы ў першым туры менавіта з-за экалагічнага кандыдата, які набраў сенсацыйныя 19 працэнтаў. У Ділмы аказалася 42 працэнта, а ў яе галоўнага праціўніка Жазэ Сэрра з бразільскай сацыял-дэмакратычнай партыі (PSDB) — 32 працэнта. Феномен Марыны, чья структура дастаткова слабая, тлумачаць яе харызмай. Шмат хто лічыць, што яна лепш увасаблае левую ідэю, чым Дзілма. Акрамя таго, Сільва — чарнаскурая, што прыцягвае да яе сімпатыі чарнаскурых бразільцаў. Дарэчы, Марына Сільва пачынала свой шлях у палітыцы ў шэрагах Партыі працоўных, пакуль у час знаходжання на пасадзе міністра экалогіі не пасварылася з прэзідэнтам Лула да Сільва з-за крытычнай сітуацыі ў лясах Амазонкі. Цяпер Марына думае, каго падтрымаць у другім туры. Спачатку хадзілі плёткі, што яна выступіць у падтрымку Жазэ Сэрра, аднак пакуль дакладна не вядома, каго ўсё ж падтрымае Марына.

ДЭВІД КАМЕРОН

Кабінет Камерона існуе толькі з чэрвеня, аднак ужо ўвайшоў у гісторыю. Адзін з урадавых дэпартаменту легалізаваў на тэрыторыі Англіі і Уэльсу паганскі культ старадаўніх кельтаў. З гэтага часу створаная ў 2003 годзе грамадская арганізацыя «Сетка Друідаў», якая называе сябе спадчыніцай кельцкіх жрацоў, атрымала афіцыйны статус рэлігійнай канфесіі, што дае ёй права праводзіць абрадавыя цырымоніі і прымаць ахвяраванні ад адпэтаў паганства. Цікава, што папярэдні ўрад лейбарыстаў адмаўляўся даць паганцам легальны статус. Спатрэбілася 4 гады барацьбы за правы друідаў публічна маліцца сваім духам. Ужо апублікавана канчатковая версія статуту супольнасці сучасных язычнікаў. У дакуменце на 21 старонцы прадстаўлены шырокі комплекс правілаў, якія тычацца розных аспектаў жыцця адпэтаў секты. У ім таксама рэгулююцца рэлігійныя рытуалы. Так, паслядоўнікі старажытных містычных вераванняў збіраюцца на працягу года і праводзяць 8 буйных рэлігійных фэстаў, рытуальныя набажэнствы, праўда, без прынясення чалавечых ахвяр. Застаецца дадаць, што паганцаў легалізавалі адразу пасля візіту Папы Рымскага на Альбіён. Цікава, ці ёсць у гэтым нейкая заканамернасць?

ПОВЯЗЬ ЧАСОЎ

14

▶ СПАДЧЫНА

ЭКЗАМЕН
ДЛЯ МИНИСТРА ЛАТУШКИ

Аляксей ХАДЫКА

У працэсе аднаўлення забудовы раёнаў старой часткі цэнтра Мінска разгараецца чарговы скандал. 29 верасня на пасяджэнні Навукова-метадычнай рады па пытаннях гісторыка-культурнай спадчыны пры Міністэрстве культуры, насуперак усякай логіцы, адкінуты прапанаваны Таварыствам аховы помнікаў праект рэканструкцыі правай часткі вуліцы Зыбіцкай (былой Гандлёвай). Ухвалена распрацаваная па замове забудовшчыка КУП «Мінская спадчына» прапанова КУП «Мінскпраект», якая нагадвае, на думку экспертаў, штучны цацачны макет. Больш за тое, парушае гістарычную трасіроўку вуліц і маштабнасць аб'ёмаў будынкаў.

Трохпавярховыя гмахі, замест адна- і двухпавярховых ладных дамкоў, назаўсёды закрываюць перспектыву панарамы Верхняга горада з боку набярэжнай Свіслачы, якую далікатна зберагалі папярэднія пакаленні мінскіх архітэктараў.

У тых жа кварталах, толькі па няцотным баку Зыбіцкай, ужо сёння мінчукі могуць назіраць плён працы таго ж самага забудовшчыка ў межах гісторыка-культурнай каштоўнасці «Гістарычны цэнтр Мінска» — муляжы ў псеўдагістарычным стылі, скрозь якія паўсюль прабіваюцца сучасныя дызайнерскія рашэнні. Наверсе пагорка Верхняга горада «Мінская спадчына» шчыруе, ператвараючы гмахі старажытнага кляштара бернардынцаў у гасцінічны комплекс. Таму, калі да Таварыства аховы помнікаў дайшла інфармацыя пра распрацоўку планаў забудовы паміж Зыбіцкай і Свіслаччу, яго кіраўніцтва вырашыла рыхтаваць свой праект. Выконваючы яго ў поўнай адпаведнасці з архіўнай дакументацыяй, нарматывамі заканадаўства і рэгламентамі Генеральнага і Дэталнага плана рэканструкцыі і рэстаўрацыі Мінска, прынятага ў 2006 годзе Мінгарвыканкамам і зацверджанага прэзідэнтам.

Таварыству аховы помнікаў пашанцавала, калі ў 2009 годзе ў яго архітэктурную секцыю прыйшлі маладыя амбітныя прафесіяналы, сярод якіх найбольшай актыўнасцю вылучаліся Андрэй Ларры і Антон Вантух. Яны і ўзялі на сябе ініцыятыву і цяжар адказнасці за распрацоўку эскізнага праекта. Таварыства аховы помнікаў аказала ім метадычную дапамогу, забяспечыўшы

Гістарычны фотаздымак і праектная прапанова Андрэя Ларры і Антона Вантуха

дзеючай нарматыўна-прававой дакументацыяй у галіне аховы гісторыка-культурнай спадчыны. Будаўнічымі нормамаі Беларусі хлопцы выдатна валодалі самі, працуючы ў галіне архітэктурнага планавання.

Па хадайніцтве Таварыства аховы помнікаў Андрэю і Антону адчыніліся архівы — кінафотадакументаў, навукова-тэхнічнай дакументацыі і нацыянальны гістарычны. Адзін з сябраў таварыства, які займаецца зборам базы дакументаў па забудове гістарычнага Мінска, Павел Растоўцаў, вывучаючы раён Гандлёвай-Зыбіцкай, наведваў архіўныя сховішчы Пецярбурга: там засталася дакументацыя пасляваеннага Генеральнага плана нашага горада. І ў ёй шмат матэрыялаў па гістарычным цэнтры. Абагульніўшы звесткі абмераў і фотафіксацый, група выканалала план і кампутарныя графічныя 3D версіі комплекснага аднаўлення забудовы правага боку

вуліцы да набярэжнай Свіслачы. Эскізную і архітэктурную прапановы. Цікава, што ў гэты момант КУП «Мінскпраект» распрацоўваў адразу будаўнічую стадыю праекта — з парушэннем заканадаўства, мінуючы эскізную і архітэктурную стадыі.

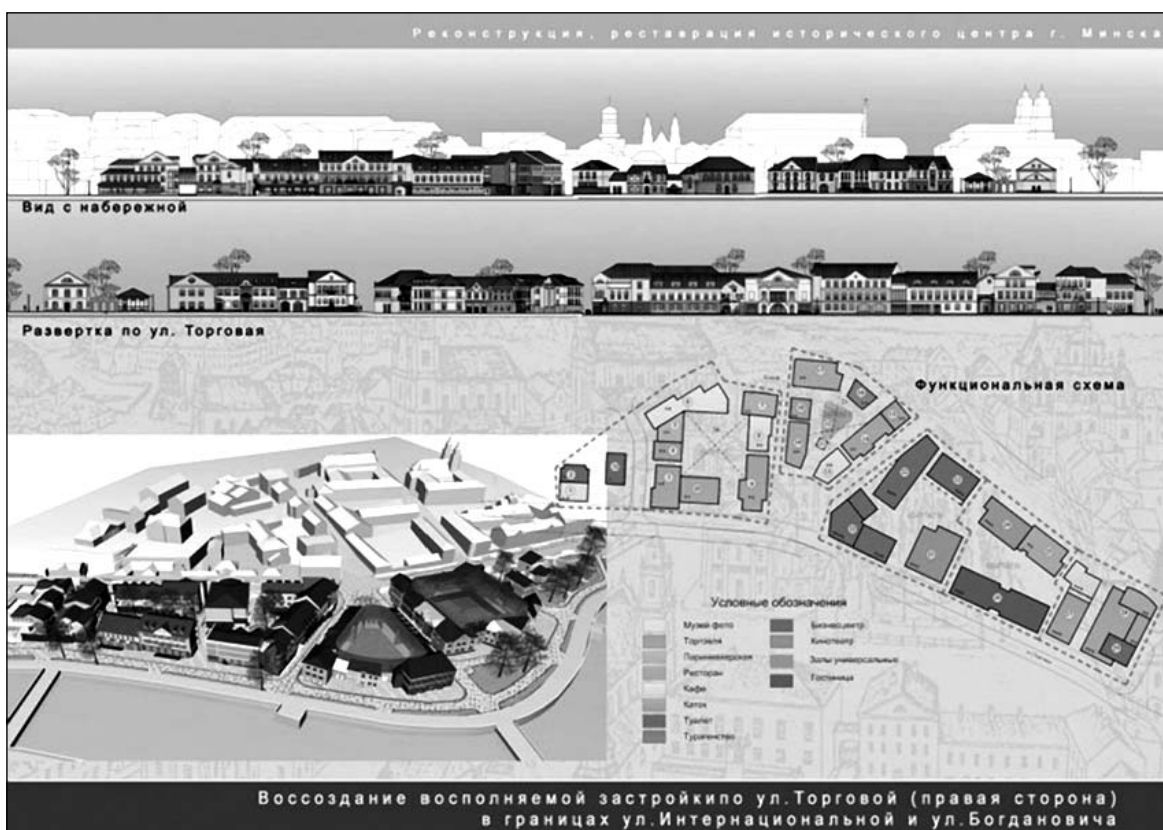
«Будаўнічы праект «Мінскпраекта» таксама меў стадыю комплекснага навуковага вышукання, якую выканалі для яго спецыялісты «Белпраектрэстаўрацыі», — тлумачыць кіраўнік Таварыства аховы помнікаў Антон Астаповіч. — Іх даследаванні, аднак, прайгралі падобнай працы нашага таварыства ў паўнаце выкарыстаных крыніц. Паўлам Растоўцавым за ўласныя сродкі былі здабытыя і перададзеныя таварыству фотаматэрыялы з нямецкіх архіваў. Таму архіў гістарычных дакументаў па Мінску канца XIX — пачатку XX стагоддзяў у таварыстве большы, чым ва ўстаноў, якія адмыслова фінансаваліся з бюджэту. Пытан-

не: чаму на энтузіязме зроблена болей, чым на фінансаванні?»

Ужыўшы матэрыялы зробленай немцамі ў 1918 і 1941 гадах аэрафотафіксацыі, праектанты Таварыства аховы помнікаў здолелі аднавіць старую структуру кварталаў з традыцыйнай парцэльнай планіроўкай і нават планы асобных дамоў. А «Мінскпраект» не звярнуўся нават да абмерных чарцяжоў, якія захоўваюцца ў Архіве навукова-тэхнічнай дакументацыі на пл. Свабоды і выканання ў 1950-я гады БРТІ пры зносе гістарычнага квартала. Як выявілася, абмеры планаў і фасадаў практычна супадалі з праектамі, датаванымі другой паловай XIX стагоддзя з Нацыянальнага гістарычнага архіва. Параўноўваючы дакументы дзвюх эпох, спецыялісты таварыства дакладна ўсталявалі, якія ідэі ў XIX стагоддзі рэалізаваліся, а якія заставаліся на паперы.

Прычынай адхілення часткі праектаў у XIX стагоддзі сталася парушэнне іх аўтарамі тагачаснага горадабудаўнічага рэгламенту: закон выконваўся больш адказна і строга, чым сёння. Правы бок Гандлёвай-Зыбіцкай, бліжэйшы да Свіслачы, адмыслова забудовваўся ярусна, пачынаючы аднапавярховых дамоў на ўзбярэжжы з пераходам да двухпавярховых. Толькі адзін будынак, у адрозненне ад прапанаваных «Мінскпраектам» маштабам рэгенерацыі, аказаўся трохпавярховым. Усё рабілася, каб не закрываць перспектыву на Верхні горад і яго архітэктурныя дамінанты.

На думку Антона Астаповіча, Ларры і Вантух стварылі бездакорны з пункту гледжання гісторыі, архітэктуры і аднаўлення спадчыны апорны праектны план, адпаведны яму графічны рэканструкцыі асобных будынкаў. Іх матэрыялы дазвалялі пакінуць спрэчкі толькі па дэталях.

Воссоздание восполняемой застройки по ул. Торговой (правая сторона) в границах ул. Интернациональной и ул. Богдановича

Прапанова «Мінскпраекта»

Самае асноўнае — адраджэнне і захаванне гістарычнай планіровачнай структуры — аказалася дасягальным. Вынік — праца Ларры і Вантуха паўмесяца таму была ўхвалена старэйшай камітэтай архітэктуры Мінгарвыканкама Віктарам Нікіціным. Ён абяцаў падтрымаць іх ідэі на пасяджэнні Навукова-метадычнай рады 29 верасня, куды альтэрнатыўны праект са згоды Міністэрства культуры прадставілі разам з афіцыйным. Прапанова Таварыства аховы помнікаў мела станоўчае заключэнне навуковага савета архітэктурнага факультэта БНТУ, у той час як афіцыйны праект, па традыцыі, на экспертную ацэнку ўвогуле не накіроўваўся. Але цуду не адбылося.

Прычыну прыняцця канфузнага рашэння Антон Астаповіч бачыць у спробе чыноўнікаў прыкрыць марнатраўства дзяржаўных грошай. Бо як іначай яны наважыліся ісці супраць закону, Дэталнага плана рэканструкцыі і рэстаўрацыі Мінска, які прадугледжвае на гістарычных тэрыторыях дакладнае адраджэнне сеткі вуліц, планіровачнай структуры, аб'ёмаў і фасадаў будынкаў. Тое, што адсутнічае ў прапанове «Мінскпраекта». Але ў 2008 годзе па замове «Мінскай спадчыны» на правым баку Зыбіцкай праклалі калектар, не парушыўшыся папярэдне выканаць планіровачную прывязку да наступнай стадыі праекту. Калектар кінулі ў зямлю, як у нейкіх Шабанах, з улікам нарматываў будаўніцтва на новых тэрыторыях. І калектар дыктуе планіроўку: замест гістарычных 12-ці шырыня вуліцы дасягае 19-ці метраў.

Сваім рашэннем 29 верасня Навукова-метадычная рада па пытаннях гісторыка-культурнай спадчыны пры Міністэрстве культуры прапанавала зноў ісці шляхам фальсіфікацыі гістарычнай спадчыны. Што асабліва крыўдна, паколькі тут, на невялікім квартале старажытнага Мінска, абставіны давалі шанец выканаць ідэальную рэгенерацыю гістарычнай забудовы. Замест гэтага створаны прыкры прэцэдэнт, калі ў межах ахоўнай тэрыторыі зацвярджаецца рэалізацыя адвольнага праекта. Ставіцца пад пытанне прапісаная ў Дэталным плане задача навуковага аднаўлення старога квартала па іншым баку Свіслачы, на ўскрайку ўчастка ад Траецкага кляштара ўздоўж выставачнага комплексу (што падлягае зносу), які нядаўна быў перададзены інвестарам з Аману. Бо яго структура звязвалася з трасіроўкай квартала на Зыбіцкай як адбітак у люстэрку.

І апошняе: на пасяджэнні навукова-метадычнай рады галасаванне па рашэнню, насуперак правілаў, не праводзілася. Старшыня рады, намеснік міністра культуры Віктар Кураш папросту агучыў праект пракаволу, які аддаў перавагу прапанове КУП «Мінскпраект». Адпаведна, да яго зацвярджэння міністрам культуры Паўлам Латушкам яшчэ ёсць магчымасць вярнуцца да грунтоўнага разгляду пытання, каб прыняць рашэнне, якое б адпавядала не толькі навуковай і гістарычнай праўдзе, але і дзеючаму заканадаўству. І абвергнуць скепсіс блогераў у інтэрнэце, які ўжо кіпіць пытаннімі кішталь: «Ну што, вы чакалі, каб новае кіраўніцтва Мінкультула адрознівалася ад старых бюракратаў?»

▶ РАЗВАЖАННІ

ВОСЕНЬСКАЕ ЖНІВО КІНАФЭСТАЎ

Андрэй РАСІНСкі

Восень — час кінажніва. Два вераснёўскія фэсты сталіся знакам таго, што беларуская кінаіндустрыя змяняецца.

«Магніфікат-2010» — пераломны год

Фэстываль «Магніфікат» з'явіўся на свет у 2005 годзе, на тэрыторыі кляштара ордэна францысканцаў, у вёсцы Удзела Глыбоцкага раёна, ля помніка святому Максімільяну Кольбэ. Такі выбар стартавай пляцоўкі невыпадковы. «Магніфікат» — міжнародны каталіцкі фэстываль хрысціянскіх фільмаў і тэлепраграмаў. А святы Максімільян Кольбэ сам друкаваў газеты, выступаў на радыё.

Старэйшы брат «Магніфіката» — фэстываль у мястэчку Максімільяна Кольбэ — Непакалянаве ў Польшчы. Рэжысёр Юры Гарулёў пабываў на гэтым фэсце і стаў нязменным арганізатарам «Магніфікату».

Заснавальнікі фэсту — Каталіцкая асацыяцыя для камунікацый «Signis-Беларусь», Віцебская рыма-каталіцкая дыяцэзія, студыя «Стоп-кадр» — пры падтрымцы глыбоцкіх уладаў. «Магніфікат» традыцыйна праводзіўся ў Глыбокім, Мосары і Удзеле.

Сёлетні міжнародны фэст, шосты па ліку, пашырыўся і распачаўся не на Віцебшчыне, а ў сталіцы — у Мінскай архікатэдры, што ўвосень святкуе юбілей, прывабіў італьянскіх і польскіх дыпламатаў. Упаўнаважаныя справах рэлігій і нацыянальнасцяў Леанід Гуляка выступіў з віншаваннем. Пасля аднадзённых мінскіх сматрынаў фэст вярнуўся на Глыбоцчыну.

Сёлетняя праграма была, бадай, наймацнейшая за ўсе гады. Калі напачатку, калі фэстываль толькі з'явіўся, Гран-Пры не прысуджалі: майстэрства фільмаў і тэлепраграмаў назапашвалася, то цяпер фэстываль дэманструе фільмы, якія можна ўключыць у падручнікі па кінамастацтве. Вырас узровень і сталых удзельнікаў кінафэсту.

Так, Максім Міхальцоў прадставіў дакументальную карціну «Лямпа не гасне» пра веру і пераадоленне наркаманіі. Колькі гадоў таму рэжысёр паказаў на «Магніфікаце» сваю раннюю

стужку, таксама прысвечаную пякучай праблеме. Карціна была прасякнутая любоўю і спачуваннем, але аўтару бракавала кінамастаграфічнага досведу. Цяпер ягона стужка — па-майстэрску завершаны дакумент пра Божы провід у людскіх лёсах.

Фэстываль адкрыў глядачам новую беларускую студыю — у імя святога Яна Воіна. Іншая карціна гэтай праваслаўнай кінакампаніі — дакументальны фільм «Галоўная роля» Віталія Любечкага. Гераіня карціны Ксенія прайшла да веры складаны шлях: ад легкадумнага жыцця, наркотыкаў, праз смерць бацькі — да духоўнага ачышчэння. Карціна кранае пранізлівай спавядальнасцю і хрысціянскім гартам. Аператар стужкі — муж гераніі.

Вольга Дашук распавяла пра «Край Белавежскі». Гэта маўклівая і пластычная замалеўка пра Белавежскія касцёлы і царквы, пра гісторыю — і пра прыгажосць створанай Богам прыроды. Валерыя Скварцова з «Храмавым кальцом Браслаўскага Паазер'я», зняты на «Беларускім відэаэнтры», працягнула тэму архітэктурнай хрысціянскай спадчыны.

А вось героем стужкі Уладзіміра Арлова стаўся ксёндз-пробашч Чырвонага касцёлу Уладзіслаў Завальнюк, адкладней, бернардынскі крыж з Віленскага кляштара. Падчас воднай пілігрымкі гэты крыж — пад кіраўніцтвам ксяндза-пробашча — быў дастаўлены з Вільні ў Будслаў.

Айцец Ігар Сабко з украінскага фільму «Справаец чалавека» на фэсце таксама быў. Карціна Аляксандра Сталярова, складзеная як дзённік і нарысы пра сустрэчы аднакурснікаў і нараджэнне дачкі — жывы апавед пра любоў, якая застаецца, нават калі і памяць знікае.

А вось расійская карціна Аляксандра Купрына «Экзарх Фёдраў» з зацікаўленасцю расказвае пра кіраўніка рускай грэка-каталіцкай царквы, закатаванага балшавікамі.

На экране — фільмы Польшчы, Германіі, Аўстраліі, Індыі, Расіі, Грузіі, Літвы, Канады, Харватыі.

Упершыню ў кінафэсце ўдзельнічала і стужка з Іспаніі. Яна была прысвечана «Святому Каласансу», які здзейсніў рэвалю-

Цяпер фэстываль дэманструе фільмы, якія можна ўключыць у падручнікі па кінамастацтве. Вырас узровень і сталых удзельнікаў кінафэсту

цыю ў адукацыі. Святы адкрыў першую ва ўсёй Еўропе бясплатную школу для дзяцей беднаты. Заснаваў ён і рэлігійны ордэн, які меўся іх апекаваць.

Грузінская стужка Роланда Барашвілі «Прытулак» — пра дом састарэлых. Камера тактоўна і ўважліва ўглядаецца ў твары старых, якія наблізіліся да мяжы, слухае аповеды, спачувае.

Цвіком фэсту сталі фільмы з Італіі, якой быў прысвечаны цэлы дзень: «Ён ахвяраваў свой дух дзеля людзей — смерць Пантыфіка», «Канец свету», «Дзённік горнага святара», «Тамніцы Фацімы», «Дон Карла Ньёкі. Святар, які шукаў Бога сярод людзей».

Гэта высокае рэлігійнае кіно. «Дзённік горнага святара» Стэфана Саверыёні пра няўрымслівага святара, які служыць у маленькай горнай парафіі, спрачаецца з класічнай ігравай стужкай Рабэра Брэсона «Дзённік вясковага кюрэ». А карціна Карла Б'язэ «Дон Карла Ньёкі» паказвае нам святара, які да апошняга апекаваўся дзецьмі і нават завяшчаў ім уласныя вочы.

Дзеці ў глыбоцкай бібліятэцы з ахвотай абіралі на фэсце найлепшыя мультфільмы пра святых, анёлаў і дабрыню. Лялечны мультфільм Галіны Бяды «Руфь» — паводле біблейскага апаведу —

быў яшчэ складаным для маленькіх глядачоў. Затое захапленне выклікаў мультфільм, зроблены самімі дзецьмі — латвійскімі і беларускімі — «Як Несцерка і Спрыдзіціс шчасце шукалі».

«Магніфікат» стаўся заўважным. Гэта выклікала і палітычныя інтрыгі.

Як распавёў сябра БХД Аляксей Шэін, які мусіў прадставіць на фэсце сваю стужку «Хрыстос забаронены», па патрабаванні Леаніда Гулякі карціна пра пратэстантаў-дэсідэнтаў, ужо ўключаная ў каталогі, была знятая з паказаў. Фэсту абяцалі непрыемнасці, калі фільм пройдзе. Іншую карціну — латвійскую стужку «Пскоўская духоўная місія» пра рэлігійнае жыццё падчас нацыскай акупацыі — папрасіла зняць сама рэжысёрка.

Але інтрыгі — непазбежная частка фэстаў, што моцна стаяць на нагах. Як пракаментавала кіназнаўца і сябра журы Галіна Шур: «Які фэстываль без скандалаў? «Магніфікат» адбыўся».

Гран-Пры сёлетняга кінафэсту атрымаў фільм Стэфана Саверыёні «Дзённік горнага святара». Лепаў тэлепраграмай прызнаная «Блакадная вера» пра хрысціянскае служэнне ў блакандным Ленінградзе. Найлепшым дакументальным фільмам стала грузінская стужка Роланда

Адкрыццё праграмы «У фокусе — Беларусь». Андрэй Кудзіненка, Святлана Зелянкоўская і Аляксандр Канановіч

Барашвілі «Прытулак». Прыз за рэжысуру дастаўся Аляксандру Купрыну за «Экзарх Фёдарав». А дыплом «За лепшую аператарскую работу ў паказе хараста свету» атрымаў фільм Давіда Дэмекеліса «Канец свету» пра місіянера-фатографа з Вогненнай Зямлі.

«Магніфікат» — унікальны фэстываль на тэрыторыі СНД. І нягледзячы на шасцігадовы век, — ужо не дзіця.

Беларускі дэсант на «Кінашоку»

Калі «Магніфікат» завяршыўся, у Анапе распачаўся 19-ы адкрыты міжнародны фэстываль краінаў СНД і Балтыі «Кінашок». Беларускае кіно, пра якое ўжо паспелі забыць, упершыню на постсавецкай прасторы было прадстаўленае асобнай праграмай. Прэзентацыя называлася «У фокусе — Беларусь». У праграме было 10 стужак, прэс-канферэнцыі і сустрэчы з беларускімі творцамі. А Святлана Зелянкоўская нават праспявала з Мікітам Міхалковым.

Карціну выхаванца Пташукі Дзмітрыя Ляся «Трамвай у Парыж» пакуль мала хто бачыў. Але, як свярджалі расійскія сведкі, «за яе хварэллі на глядацкім конкурсе «ТВ-шок».

Стужка Аляксандра Колбышава «Ваўкі» была прадстаўленая па-за конкурсам. Яе пабачылі не ўсе, але водкуці былі станоўчыя. Беларускае глядацтва неўзабаве самі ацэняць гэту экзістэнцыйную кінатрагедыю: яе рэкламны ролік ужо ідзе ў кіназатрахах.

Взянь у якае ў ГУЛАГаўскага цягнуку — і хаваецца ў роднай вёсцы. Адны мясцовыя жыхары яго рагуюць, другія — на героя паляюць. Для зляканай сённяшняй Беларусі — карціна актуальная.

Але найбольшы скандал выклікала стужка Андрэя Кудзіненкі «Масакра», якой фэстываль адкрываўся.

Гэта, як кажа рэжысёр, бульба-хорар, калі і страшна, і смешна. Пастаўлены ён па матывах «Локіса» Мэрэмэ, толькі дзеянне перанесенае ў Беларусь пасля падаўлення паўстання Кастуся Каліноўскага. У палац да графа-пярэваратня прыязджае расійскі авантурыст, які заляцаецца да нявесты графа. Ёсць і госці — новы гаспадар палацу — расійскі генерал і дробная шляхта, гатовая служыць свежым уладам. Помста графа-мядзведзя завершыцца крывавай масакрай.

Расійскіх крытыкаў абурыла, што беларускі мядзведзь-нацыяналіст дээр расійскіх гасцей. Не спадабаліся і кпіны з «вялікай рускай літаратуры». Затое майстэрства Андрэя Кудзіненкі, які «з хвацкасцю фокусніка» мяшае «містычны сімвалізм, камедыю, лірычную драму», глядачы ацанілі.

«Масакра» вельмі жанравае кіно — для ўдзячных заўзятараў (сярод іх і аўтар гэтых радкоў). З «Кінашоку», які аддаў перавагу аўтарскаму кіно Шарунаса Бартаса, стужка вярнулася без узнагарод.

Але розгалас атрымаўся значным.

КУЛЬТУРА

▶ **ФЕЛЬЕТОН**

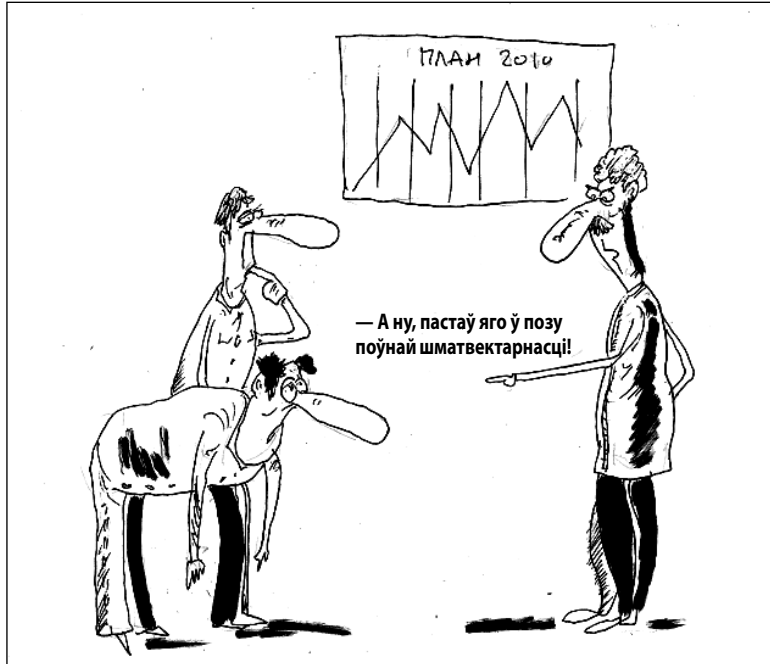
ФІЗКУЛЬТ-ІНТЭГРАЦЫЯ

Лёлік УШКІН

Апошнім часам адносіны паміж Масквой і Мінскам апісваюцца з дапамогай метафар, якія азначаюць фізічныя дзеянні і рухі. Іх цалкам дастаткова для невялікага курсу гімнастыкі.

Хотели президента наклонить...»

— Фізкульт-прывітанне, супрацоўнікі цэxu па вытворчасці айчынных шайбаў! Пачынаем ранішняю гімнастыку. Першае практыкаванне — нахіленне прэзідэнтаў. Хуценька ўсе разлічыцеся на першы — другі. Зараз першыя нумары — «адмарозкі». Другія — «прэзідэнтэ». Цяпер «адмарозкі» па камандзе пачынаюць нахіляць «прэзідэнтаў». Пачалі! Нахіляем, нахіляем... Пятроў, ты што, ідыёт?

Што значыць — «так»? Я разумею, што ты нумар першы. Я ў тым сэнсе, што ты па-ідыётку нахіляеш «прэзідэнта». Ідэя практыкавання ў тым, каб ты не здолеў яго нахіліць. Ён жа непакісны. Расхілі прэзідэнта ў позу поўнай шматвектарнасці. Вось так.

«Руководство России цапает нас за разные части тела»...

— Хапаць суседа за розныя часткі цела — наступная задача. Працуем рытмічна на раз-два-тры. На раз — абіраем частку, на два — заносім рукі, на тры — хапаем. Раз-два-тры. Раз-два-тры... Не халтурым! Пятроў, ты памятай, што ты кіраўніцтва Расіі, а не Еўрасаюза. Што ты з ім цапкаешся? Хапай брутальней і актыўней! Вось так, Іваноў. Я яшчэ ж казаў за розныя часткі цела, а ты зацyklіўся на адной. Цябе што, тут мёдам намазана? Вось тут яго хапні! І вось тут!

«Хотели президента наклонить — получилось наоборот»

— Зараз вельмі важнае практыкаванне. Нахіленне прэзідэнтаў і атрыманне «наоборот». Першыя нумары ўзялі ў рукі ручныя гімнастычныя нахілятары і працуем з іх дапамогай. Пятроў, што ты тут панахіляў? Чаму партнёр у коме? «Наоборот» — гэта значыць, што твой партнёр павінен яшчэ

дыхаць і бубнець: «Дай Бог, чтобы они, безмозглые, дальше вели эту кампанию». Адкачай таварыша!

«Мы выкарабкались из той ситуации, в которую нас поставила Россия»

— Нарэшце паспрабуем разам дружна і весела выкараскацца з сітуацыі. Так, усе прынялі патрэбную пазіцыю. Пятроў, мне не патрэбна «Камасутра»? Нагу трэба вось так, руку вось так, а гэты орган сюды. Увага — старт! Караскаемся. Караскаемся, Іваноў! Я кажу — караскаемся з пазіцыі, у якую нас паставілі, а не выпаўзем з яе на карачках. Прычым задам. Стоп. Усе, акрамя Іванова, — малайцы!

«Мы наклонились и попытались взлететь»

— На гэтым сённяшнім заняткі заканчваецца. На наступным тыдні мы асвоім новае практыкаванне — нахіленне са спробай паляцець. Адрозна адзначаю — ляцець можна толькі ў Іран і Венесуэлу. На гэтым усё... Усім фізкульт-прывітанне!

▼ **АГЛЯД**

ПА ВЫСТАВАЧНЫХ ЗАЛАХ

ФОТАГРАФІКА

1 кастрычніка ў Інстытуце Гэтэ ў Мінску ў рамках святкавання 50-годдзя народнага фотаклуба «Мінск» адчынілася выстава нямецкага майстра Ёрга Айндера «Фотаграфіка» (працуе да 15 кастрычніка).

Якое дачыненне мае немец да мінскага клуба? Усё вельмі проста: прыехаўшы вучыцца ў мінскай Політэхніцы ў 1970-я, ён захапіўся фотамастацтвам. У 1975 годзе прыйшоў у клуб, дзе асновы рамяства спасцігаў у Міхаіла Жылінскага... У часы росквіту здымкаў на фотастужку і дамінавання чорна-белага карцінкі выкарыстанне эфектаў графічнага мастацтва вызначыла з'яўленне чатырох экспазіцый пад аналагічнай назвай «Фотаграфіка».

Вартасць тых старых работ, па словах старшыні клуба Яўгена Казюлі, з часам не губляецца, таму ў межах юбілейных мерапрыемстваў хутка адбудзецца рэтрапаказ «Фотаграфіка. Сорак год пасля». Зараз Ёрг Айнднер эксперыментуе з традыцыйнай формай новымі і старымі тэхнічнымі сродкамі: выкарыстоўваючы фоташоп для лічбавых здымкаў, апрацоўваючы адсканаваныя са стужкі выявы, здымаючы без фільтру, дамагаючыся кантрастаў з рэзкімі абрысамі прадметаў. Чорна-белае фота суседнічае з каляровым, дзе колеравая гармонія — элемент стварэння настрою.

Галоўным героямі яго кампазіцый выступае краявід, куткі прыроды і кранутай дзейнасцю чалавека прасторы, ландшафты — Германіі, Італіі, Ісландыі, Індыі і іншых краін, адлюстраваныя з надзвычай паэтычным пачуццём.

ГАБЕЛЕН

У Палацы мастацтваў можна яшчэ паспець наведаць экспазіцыю габеленаў майстроў дома культуры «Zacisze» з Польшчы, твораў, якія пераконваюць, што ткацкае рамяство можа супернічаць з абсалютна любой тэхнічай выяўленчага мастацтва.

У працах лідэра творчай групы Марыі Красоўскай — і матывы знакамітага мастака чэшскага мадэрну Альфонса Мухі, і варыяцыі на тэмы слупціх паясоў, і акварэльная лірыка мяккіх

колераў у адлюстраванні постаці закаханай дзяўчыны на берэзе возера за чытаннем паэтычнага зборніка, і ўрбаністыка разнаколерных дамоў тыповага гістарычнага прадмесця.

Яшчэ адзін адметны аўтар, Марыя Кірыляк, пераносіць у габелен выразнасць эстэтыкі касцельных вітражоў. І яшчэ — нацюрморты, краявіды, дэкаратыўныя кампазіцыі. Здаецца, няма тэм і сюжэтаў, непадладных выхаванцам школы пад кіраўніцтвам Тэрэсы Шчэпаньскай, якая і паўстала па яе ініцыятыве 22 гады таму. Застаецца падзячыць супрацоўнікам Польскага інстытуту ў Мінску за арганізацыю гэтай выдатнай выставы.

ТЭХНА-АРТ

«Тэхна-Арт» у Мастацкай галерэі «Універсітэт культуры» — сёмы паказ серыйнага праекта, прысвечанага тэматыцы сучаснага дызайнерскага мастацтва, звязанага са светам прамысловасці і тэхнічнай творчасці, які, аднак, не пачынае быць надакучлівым.

Нетрадыцыйнае спалучэнне матэрыялаў у інсталляцыях, актуальнасць тэм у плакатных выявах і відэавочная прысутнасць жывых ідэй у большасці твораў адпавядаюць слогану гэтага вернісажу пераважна маладых мастакоў — «Знак якасці». Варта звярнуць увагу хоць бы на працу Уладзіміра Прыгарніцкага «Два светы — два знакі», каб зразумець, што маладое пакаленне здольнае выказаць сур'ёзны сацыялагічны тэзіс — пра адсутнасць настальгіі па СССР — і зрабіць тое ў надзвычайнай выразнай форме. Можна пагадзіцца з заявай арганізатараў, што праект «Тэхна-Арт» ужо больш не даводзіць сваё права называцца мастацтвам, ён сам з'яўляецца знакам якасці.

SOS

У Музеі сучаснага мастацтва з 5 па 24 кастрычніка таксама чарговая — «пятая ці сёмая», па словах дырэктцыі музея — экспазіцыя суполкі «Артэль», якую ачольвае Рыгор Несцераў.

Гэтым разам калектыўная выстава пад назвай «SOS» прысвячаецца Сусветнаму дню аховы жывёл 4 кастрычніка, чаму, трэба адзначыць, цалкам адпавядаюць анімалістычныя сюжэты самога Несцерава, выкананыя ў прывідна-пуантылісцкай манеры. Большасць аб'яднаных у суполку жывапісцаў і графікаў — Уладзімір Ганчарук, Валянцін Губараў, Рыгор Іваноў, Сяргей Рымашэўскі, Алена Шлегель, Сяргей Малішэўскі, Сяргей Пісарэнка, Мацвей Басаў, Аляксандр Забаўчык, Васіль Касцючэнка — творцы добра вядомага, як тым,

што значная іх частка ў той ці іншы перыяд уваходзіла ў кіраўніцтва Саюза мастакоў, так і тым, што сваімі працамі заўсёды прыцягвала павышаную ўвагу аматараў.

Розныя па стылі і манеры аўтараў, чые работы, сабраныя разам, пакідаюць некалькі хаатычнае ўражанне мастацкага салону, тым не менш здольныя задаволіць цікаўнасць наведвальніка. Тут і вострыя сацыяльна-сацыяльныя нэалубкі Губарава, і шчымлівыя інтанацыі Рымашэўскага, і колерава-фактурныя эксперыменты Забаўчыка і Басава. І галоўнае — дэманструюцца выключна свежыя працы 2009–2010 гадоў.

Падрыхтаваў Аляксей Хадыка

ЧАС ВОЛЬГІ

Сустрэча з польскай пісьменніцай

Вольгай Такарчук

і прэзентацыя беларускага перакладу яе раманаў

«Прабек ды іншыя часы»

У вечарыне прымаюць удзел:

перакладчыца
Марына Шода

заслужаная артыстка Беларусі
Зоя Белыхвосцік

этна-джаз-гурт
"Акана-NHS"

12 кастрычніка ў 17:30

Дзяржаўны музей гісторыі беларускай літаратуры
вул. М. Багдановіча, 13 (Траецкае прадмесце)

Вядзе вечарыну
Андрэй Хадановіч